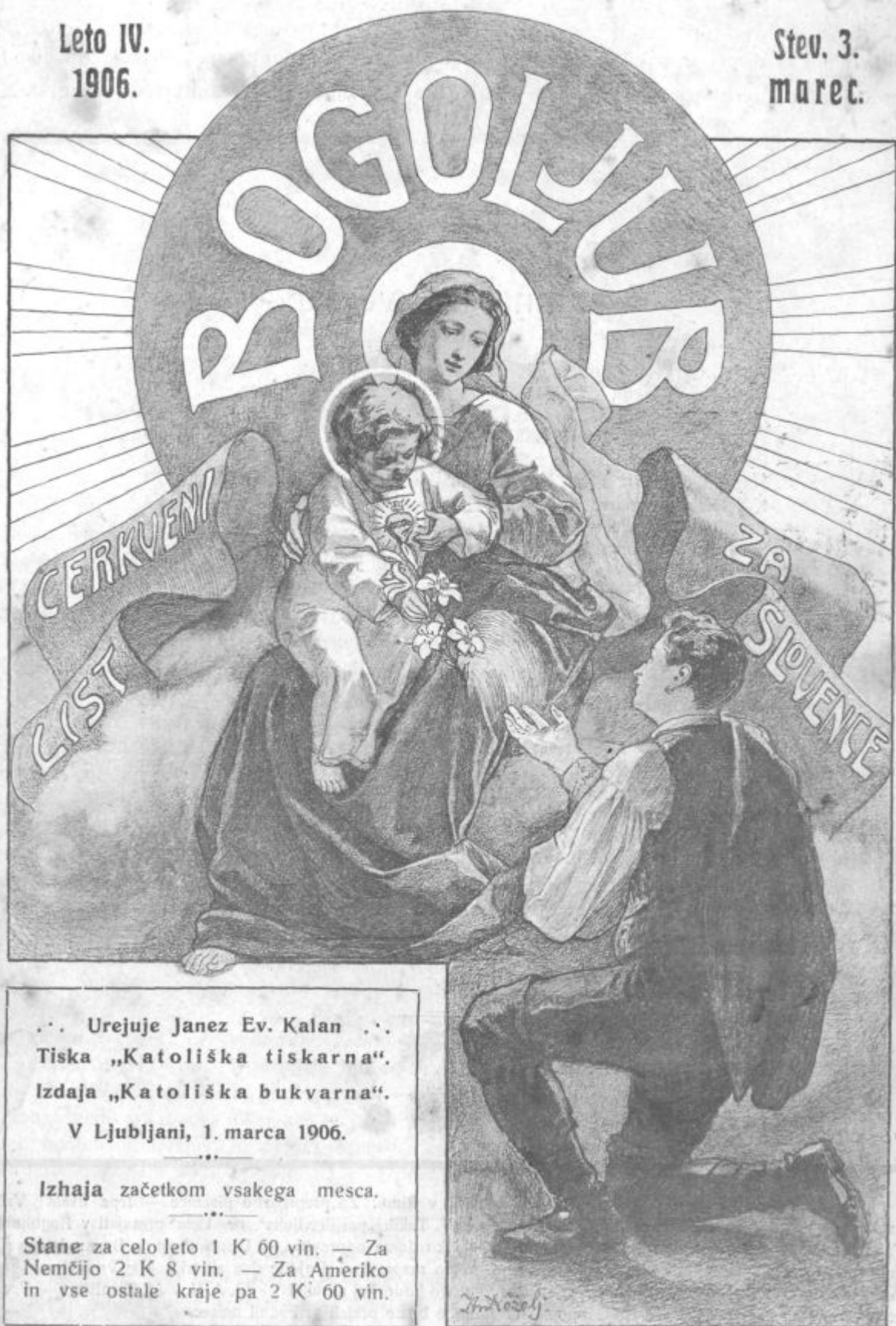

Leto IV.
1906.

Stev. 3.
marec.

... Urejuje Janez Ev. Kalan ...
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Izdaja „Katoliška bukvarna“.

V Ljubljani, 1. marca 1906.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin. — Za
Nemčijo 2 K 8 vin. — Za Ameriko
in vse ostale kraje pa 2 K 60 vin.

Z. Kozelj

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah**, p. Smlednik, (Kranjsko.)
Naročnina in inserati pa: **Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.**

Vsebina III. zvezka:

	Stran
Novi „Cerkveni molitvenik“	65
Čudež v Bolzeni l. 1263	67
Moj Jezus je tukaj. (Pesem.)	68
Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!	69
Pravila Marijine družbe nekdanj in sedaj	72
Naznanilo na III. shod Marijinih družb	74
K Jezusu po Mariji	74
Brezmadežni. (Pesem.)	75
Sv. Jožef — pomaga	75
Zakaj jokaš?	77
Moja pot k „Pozabljeni“	77
Ljubite svoje sovražnike!	79
Cvetje večnih resnic. (Pesem.)	79
Kongreganist — mučenec	80
Pojdite k sv. Jožefu!	82
Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja	83
Na stražo	84
Za menoj	85
Zopet eden	86
Misijonarji „božje besede“ pri Sv. Gabrijelu v Mödlingu	87
Misijonske drobtine	89
Razgled po Cerkvi	90
Drobtine	95
Odpustki za mesec marec	95
V molitev se priporočajo	96
Zahvale	96
Darovi	96

Listnica uredništva: Č. g. S. Sardenko v Rimu. Za preprijazno pisemce — lepa hvala! Vaša naklonjenost nam je v spodbudo. Zdravi! — Č. g. J. V. Takih „pasjih vijolic“ ne kaže presajati v Bogoljuba. Take resnično nepotrebne razvade, mislimo, se dajo lahko doma odpraviti. — Dopisnikom iz Bor.: Isto velja tudi vam. Osebnih napak posameznika ne moremo očitno razpravljati. Pojdite dva ali trije k g. voditelju in pojasnite vso stvar tako, kakor ste nam jo popisali in gotovo bodo kaj ukrenili. — G. A. V. v Lj. Le pišite! — Vsem čebelicam: Bog vam poplati ves trud! Spominske podobe boste prejeli prihodnji mesec.

BOGOLJUB

Novi „Cerkveni molitvenik.“

(Edinost v cerkvenih molitvah).

Lansko leto sta izšla dva nova molitvenika (mašne bukvice): „Šolski molitvenik“ in „Večno življenje.“ Takrat je „Bogoljub“ o njih spregovoril in rekel, da je v njih ta posebnost, ker prinašata vse nevadne domače in cerkvene molitve nanovo pregledane in nanovo urejene, na več mestih nekoliko predrugačene. To pa zato, da se doseže že davno zaželjena edinstvo v molitvah po vseh slovenskih škofijah.

Takrat je bilo rečeno: „In takó se bo odlej tudi v cerkvi molilo. V kratkem izide tudi „Cerkveni molitvenik“ za ljubljansko škofijo, za lavantinsko pa „Sveto opravilo“ in za druge pa zopet najbrž kaj podobnega, ali bodo pa enega teh sprejeli za svojega. V teh bodo ravno tako prirejene molitve, ki se bodo molile očitno v cerkvi pri skupni službi božji.“

No, tu napovedani „Cerkveni molitvenik“ je ravno kar natisnen. V zadnjem ljubljanskem „Škofijskem listu“ nam je naznanjen; in naj ponatisnemo za danes tukaj, kar je povedano o novem molitveniku ondi. Presvetli knezoškof sami o njem takole pišejo:

Novi „Cerkveni molitvenik.“

Navadne cerkvene molitve se niso povsod enako glasile. Razlikovalo se je besedilo ne le v posameznih slovenskih škofijah, ampak celo v molitvenikih iste škofije. Čutila se je po-

treba, da se tej pomanjkljivosti odpomore. To tembolj, ker je tudi sveta skupščina za obrede v Rimu v pismu z dne 5. avg. 1898 ukazala, „naj škofje tistih krajev, kjer je jezik ljudstva isti, poskrbé, da se uvede enaka prestava molitev in pesmi, ki jih ljudstvo rabi v svoji cerkvi: da se tisti, ki gredo iz ene škofije v drugo, ne bodo izpodtikali ob katero razliko v molitvah ali pesmih.“

Da bi se zaželena edinost dosegla, so se po dogovoru slovenskih škofov sestavili odbori v Ljubljani, v Mariboru, v Gorici, v Trstu in Celovcu, ki naj bi po točnih načelih poizkusili doseči edinstveno besedilo, katero naj bi potem škofje vsak za svojo škofijo potrdili. Odbori so delali nad dve leti; za težavo in trud vedo edino oni gospodje, ki so delo vodili.

Sklenili so načelno: 1. v molitvah ne sme biti slovničnih pogreškov; 2. ljudstvu morajo razumljive biti; 3. prestava naj se, kolikor mogoče vjema z latinskim izvirkom; 4. v nebištenih oblikah naj odloči večina glasov; 5. kjer ni mogoče dobiti soglasja, naj ostane staro, četudi manj popolno besedilo, saj to nepopolnost odvaga edinost v vseh škofijah.

Največe izpremembe so pri litanijah Mater božje in v tretjem delu litanij vseh svetnikov. Molitev „Češčena Marija“ se ni izpremenila, ker je bilo preveč raznih in razno-

ličnih predlogov, kako naj se izpremeni. Namesto „Češčena Marija“ se je zahtevalo „Zdrava Marija“, kar bi bila za naše ljudstvo prehuda izprememba. Namesto „blažena“ se je „blagoslovljena“ že sprejelo, toda nazadnje radi mnogostranih prigovorov zopet opustilo.

Teh okolnosti omenim, da bote mogli molitvenik prav presojevati. Semtertija bi bila kaka izprememba potrebna, toda ko bi se bila silila, bi se ne bila dosegla edinost. In ravno ta potreba je nagnila slovenske škofove, da so potrdili predloženo sploh jako dobro in lepo, akoravno ne povsod popolnoma dovršeno besedilo. Kdorkoli odslej izda kak molitvenik, mora le to potrjeno besedilo uporabiti. Izpremembe se bodo dopustile le v soglasju vseh škofov. Posebno koristna bo ta okolnost za „Družbo sv. Mohorja“, ker njeni molitveniki so razširjeni po vseh slovenskih škofijah.

V molitveniku so v početku najbolj potrebne in navadne molitve; tudi kratka sveta maša, sedaj zapovedane molitve po sv. maši, pa „Tantum ergo“ latinsko in slovensko. Ta del se bo ponatisnil v novem dodatku h katekizmu. Po njem naj se učé moliti šolski otroci. Obsega 35 strani.

Potem so ponatisnjene štiri od cerkve odobrene in za očitno službo Božjo dovoljene litanije: presv. imena Jezusovega, presv. Srca Jezusovega, Lavretanske litanije in litanije vseh svetnikov. Na strani 36. je povedano, kdaj naj se katere teh litanij molijo, da bode vse bolj duhu dotičnega dneva primerno in pa več razlike, kakor do sedaj. Vsakim litanijam so dodane dotične molitve, in je zraven povedano, kdaj naj se molijo. Po litanijah vseh svetnikov so določene one krasne cerkvene molitve, kakor jih imamo v brevirju, pa do

sedaj pri nas niso bile v navadi. Za vsakim litanijami je opazka: „Ob praznikih se lahko pristavi cerkvena molitev dotičnega dne.“ Te cerkvene molitve so tiskane po litanijah na strani 74 do 90; vse so jako lepo iz brevirja prevedene. Molijo se pred molitvijo k sv. Rešnjemu Telesu, ker je tako po cerkvenih predpisih, n. pr. pri sv. mašah. Po litanijah zado- stuje moliti 3 krat „Oče naš“, 3 krat „Češčena Marija“ in na koncu enkrat „Čast bodi.“

Za litanijami in za cerkvenimi molitvami o raznih praznikih sledé najbolj potrebna vprašanja in odgovori iz katekizma za porabo pri popoldanski službi božji. Dalje je križev pot po sv. Leonardu vnovič lepo in slovnično pravilno prestavljen. Od strani 127. so razne molitve za različne potrebe. Omenimo devednevno k sv. Duhu pred binkoštni, pri pravno posebno za birmance; molitve za dan svetega Marka in križev teden. Posebno krasna je molitev na strani 161. do 167: „Obnovitev posvečenja presv. Srcu Jezusovemu“, zauka zana za goriško nadškofijo vsako leto v nedeljo po prazniku presv. Srca Jezusovega po primernem govoru. To se priporoča tudi za našo škofijo.

Ta molitvenik za cerkveno porabo je že dotiskan in sicer prav ukusno; tiskala ga je „Zadružna tiskarna“, založil pa knezoškofijski ordinarijat. Ta molitvenik naj se tekom l. 1906 povsod vpelje in molitve po njem v ravnajo.

Da bode ljudstvo moglo skupno z duhovnikom moliti, pripravlja se izdaja v manjši priročni obliki. Upam, da bodo ljudje po tem molitveniku radi segli in da jim bode pramного pripomogel k pravi in koristni pobožnosti.

Čudež v Bolzeni l. 1263.

(Konec.)

V Orvietu.

Papež izroči to skrb orvietskemu škofu Jakobu, ki se takoj poda v Bolzeno. Tam vse potrebno ukrene, da se čim slovesneje prenese čudovita sv. hostija v Orvieto. Ko so bile vse priprave končane, gre škof v cerkev sv. Kristine, vzame čudovito sv. hostijo kakor tudi od sv. krvi premočeni korporal in mašne rutice v svoje roke, ter jih v slovesni procesiji, v spremstvu duhovščine in ljudstva, nese proti Orvietu.

Ko se ta procesija po triurni hoji bliža med molitvijo in pobožnim petjem mestu Orvietu, ji hiti papež s svojimi kardinali, spremljan od duhovščine in velike množice ljudstva, daleč ven iz mesta naproti. Ko pa zagleda procesijo s svetim zakladom, je bil tako ginjen, da se od veselja in hvaležnosti naglas razjoka.

Zunaj mesta križa cesto potok Rivo chiaro (čisti potok). Ob mostu tega potoka se papež ustavi. Duhovniki, dečki in mladeniči so imeli v rokah oljčine vejice in so prepevali pobožne pesmi v čast Najsvetejšemu. Sprejem čudovite sv. hostije spominja na Jezusov slovesni vhod v Jeruzalem.

Ko dospe procesija do mostu, vzame papež kleče čudovito sv. hostijo s korporalom vred v roke ter jo prenese v slovesnem sprevodu v cerkev. Ljudstvo in duhovščina pa prepeva hvalne pesmi ter moli zahvalne molitve v čast Najsvetejšemu.

V cerkvi so se zaenkrat shranili sv. hostija, korporal in mašne rutice v tabernakljnu. Papež je dal napraviti prekrasno burzo, s srebrom in zlatom pretkano; nato zavije sveto hostijo v lepo belo tkanino, jo dene z od sv. krvi premočenim korporalom in mašnimi rutcami vred v imenovano burzo, in vse to shrani v nalašč zato pripravljen tabernakel; poleg burze je še prideljal pergamenten trak iz napisom: „Corpus Christi repositum — Telo Kristusovo je tu notri shranjeno.“

Papež je bil mnenja, da naj bi kraj, kjer je shranjena čudovita hostija, ostal ljudstvu prikrit, ker se je bal, da bi ljudje, ki so bili tedaj zelo nevedni, ne pričeli kakšne napačne pobožnosti; pa so vendar kmalu izvedeli, kje se nahaja dragoceni zaklad. In začeli so obiskovati to novo svetišče in prihajali so od blizu in daleč, posebno še, ko se je raznesel glas preko laške meje, koliko je bilo že uslišanih na tem svetem kraju.

In ker je le vedno več romarjev prihajalo, in ker je vedno več onih, ki so bili obteženi, našlo milost pred čudežno sv. hostijo, je dal sezidati papež lepo novo cerkev za ta dragoceni zaklad. Dne 13. novembra 1290 vzida papež svojeručno temeljni kamen. V tej cerkvi, ki je ena največjih in najlepših v Italiji, da napraviti prekrasno kapelo, v katero prenese čudovito sv. hostijo.

Dragocena shramba sv. hostije.

Celih 75 let sta bila shranjena čudovita sv. hostija in korporal v omenjeni burzi. Ker je bila že cerkev tako krasno sezidana in znotraj in zunaj tako bogato opravljena, se je spodobilo, da se je oskrbela tudi dragocena shramba za sv. hostijo. V ta namen se je združilo več pobožnih orvietskih meščanov, ki so sklenili, da dajo napraviti za ta dragoceni zaklad z dovoljenjem cerkvene oblasti veličasten tabernakelj iz najboljšega pozlačenega srebra, ki naj služi kot shramba za sv. hostijo. Ta tabernakelj je 1·39 m visok in 0·63 m širok ter tehta okoli 400 funtov; sestavljen je tako umetno, da bi se morali delj časa pomuditi, ako bi hoteli vsako posameznost natančno pregledati.

Sprednja stran tabernaklja kaže reliefno podobo veličastne katedrale orvietske. Na vzhodu tabernaklja stoje mali kipi, in sicer na sprednji strani štirje evangelisti, na zadnji pa očaki Abraham, Izak in Jakob ter kralj David. Stene so pokrite s podobami v emajlu, in pre-

dočujejo slike iz življenja Jezusovega. Glavna podoba je razdeljena v polja, in 8 takih polj kaže posamezne dogodke čudeža v Bolzeni. Na obeh straneh tabernaklja se vzdigujejo obeliski, okrašeni s 4 kipi angeljev in 36 podobami v emajlu različnih svetnikov. Ne prišli bi do konca, ko bi hoteli vse natančno popisati. Da si moremo vsaj nekoliko misliti, kako veličastna in bogata umetnija je ta tabernakelj, omenimo še to, da ga krasi nič manj nego 37 manjših kipov in 166 podob v finem emajlu.

Zdaj so naredili še dve lepo izdelani zlati škatljici, deli vanjo čudovito sv. hostijo in s sv. Krvjo premočeni korporal ter ju shranili v opisani tabernakelj.

Tako je Bog po čudežu v Bolzeni novno močno vspodbudil in poživil ljubezen in požrtvovalnost vernikov do najsvetejšega Zakramenta. — Mi pa, ki takega čudeža nismo doživeli, verujemo tudi brez tega, kar nas sv. vera uči o presv. Rešnjem Telesu. Blagor jim namreč, ki ne vidijo in vendar verujejo!

Moj Jezus je tukaj . . .

Moj Jezus je tukaj! — O kolika sreča!
On, ki ne obseže ga celo nebo,
jetnik je postal iz ljubezni do mene,
na meni počiva njegovo oko.

Kaj iščeš, moj Jezus, kaj hočeš od mene?
Ne veš li, da grešna, nevredna sem stvar?
Ne veš li, da manjka mi pestrega cvetja,
da ž njim bi povila ti venec v dar?

In milo in nežno je k meni privedlo:
„Ne venca, le žarek ljubezni mi daj!
Za čisto ljubezen srce sem ti vstvaril,
dobim li kot stvarnik kedaj jo nazaj?

Ne veš li, da kras in lepota vse zemlje
je moje lepote slaboten odsev?
Ne veš li, da zemske ljubezni glasovi
so moje neskončne ljubezni odmev?

Predrag in prekrasen je biser ljubezni,
da vtopil bi v zemsko ničevno se stvar;
to, kar je minljivo, ljubezni ni vredno,
ljubezni sta vredna — nebo in oltar.“

Vse bilo je tiho, le duša je pela,
iz prsi kipelo mi je pred oltar:
„O večna Lepota, o večna Ljubezen,
vso svojo ljubezen — srce ti dam v dar.“

S. E.

Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!

III. Pogoji pobožnosti.

Navadno gledajo ljudje visoke gore in planine od zdalej in uživajo le od daleč njihovo lepoto in veličastnost. Komur pa ni žal strme poti in se ne boji nekoliko truda in znoja, se poda sam na planine, gori na vrhove, kjer zginjajo od daleč človeška bivališča in šum po vrvenju sveta. Od blizo pa gleda mogočne sklade pečin, diše čisti zrak planin, pred njim je razprostrt širni svet in človek nehote vzklikne: „Kako mogočen je Bog, ki je vse to naredil.“ Kdor je užival lepoto planin, vleče ga vedno nazaj.

Od daleč gledajo kristjani goro Kalvarijo in božjega Odrešenika. Pot križa, katero jim je začrtal in po kateri so hodili Njegovi najzvestejši prijatelji, se jim zdi lepa in vzvišena, vendar menijo, da ni zanje; zahteva preveč. Kdor pa hoče dihati prosti zrak in premestiti pečine človeške slabosti, poda se srčno na pot za svojim Jezusom. Pot je znojna in truda-polna, človeške slabosti izginjajo, na vrhu se mu kaže neizmerna ljubezen božjega Srca, ki se njemu in zanj odpira. Lepše in čistejše veselje je našel, kakor mu ga more kdaj svet podati. Prijatelj, ali ne bodeš tudi poskusil in in se podal na pot? Do popolnosti svetnikov ne bova prišla, napredovala bova vendar. Življenje našega Odrešenika in vseh svetnikov nam dokazuje, da je nemogoče imeti pravo pobožnost, še manj pravo pobožnost do božjega Srca, če ne odstranimo popred gotove ovire tej pobožnosti; nemogoče je napredovati v tej pobožnosti in postati deležen njenih sadov, če nismo popred izpolnili pogojev, ki so zato potrebni. Ne moremo sicer upati, da

bi imeli kdaj tak stud nad najmanjšim grehom, kakor bl. Marjeta, prizadevati si moramo vendar nagnjenje v greh v sebi zmanjšati; če ne moremo zatreti v sebi vse posvetne ljubezni, se moramo truditi, da se vedno bolj zatajimo; če se ne bomo veselili križev in preganjanja, moramo vsaj težave, s katerimi je napolnjeno naše življenje, potrpežljivo prenesti. —

Povem vam torej tri pogoje, katere mora vsak izpolniti, kdor hoče imeti pravo pobožnost do Srca Jezusovega, ki naj bi tudi v njem vedno več sadu rodila.

1. pogoj: Studi greh! Greh, posebno smrtni, in pobožnost Srca Jezusovega ne moreta skupaj prebivati. Katerega ljubiš, tega ne boš žalil. Kdor je v smrtnem grehu, je sovražnik božji, sovražnik Jezusov, kateremu napravi največjo žalost s smrtnim grehom in ga na novo zaničuje. Pobožnost Srca Jezusovega naj pa vzbudi, goji in pomnoži ljubezen do Jezusa, Odrešenika in Izveličarja. Kjer torej greh vlada in še ni strast, ki te navadno zapelje v smrtni greh, vkročena, tam je pot Jezusovi ljubezni zaprta, ki hoče tudi tebe gori k sebi potegniti. Ali mar ne ljubi Jezus tudi grešnike? Gotovo jih ljubi. Grešnik, naj je še tako globoko padel, naj nikdar ne izgubi upanja na to usmiljeno in tako potrpežljivo Srce. Sad te pobožnosti bo gotovo resnično spreobrnjenje. Toda v globočino božje ljubezni Srca Jezusovega ne bo prišel, njegovi zakladi mu bodo vedno skriti ostali, dokler greh ljubi in ima veselje nad grešnim poželenjem.

Niti prostovoljni mali grehi, ki izvirajo iz grešnih slabosti, zoper katere se človek nič

ne vojskuje in ne izmanjša števila grehov, ne morejo obstati s pravo pobožnostjo do božjega Srca. Ta pobožnost je pobožnost ljubezni. Na težavni poti v večnost se nam pridruži kot najzvestejši prijatelj božji Odrešenik. Prijatelj zahteva zaupanja, da ti more odpreti svoje srce in vse svoje želje. Od nas pričakuje Odrešenik vedno večjega zaupanja in vdanosti, da bi vedno manj gledali na svojo srečo kakor na Njegovo voljo, da nam more z božjo darežljivostjo kakor prijateljem razodeti in dati zaklade svojega Srca. Kako bi pa mogel naš Bog napraviti za zaupnika svojega srca človeka, ki se nič ne meni za njegovo prijateljstvo? Ali pa ne bomo rekli po pravici, da ni tistemu veliko ležeče na prijateljski ljubezni Gospodovi, ki brez strahu dela male grehe in si nič ne prizadeva zmanjšati njih število? Kdor prijatelja resnično ljubi, bo pazil, da ga ne bo v najmanjši reči nalašč žalil, skušal mu bo na razne načine pokazati svojo srčno vdanost. Ali ljubi otrok starše, če jih v malih rečeh navadno ne uboga in jim s svojim odgovarjanjem vedno napravlja žalost? Večkrat je pozneje človeku žal: „Prijatelj je mel toliko ljubezen do mene, mati, oče sta me tako ljubila in jaz sem jih vedno žalil! Zdaj je prepozno, popraviti več ne morem.“ — Kdor prijatelja nalašč in še vedno na novo žali, pokaže zadosti, da mu ni dosti mar za njegovo prijateljstvo. — Dragi, ali se ne igraš z ljubeznijo svojega Gospoda, če ga nalašč žališ z malimi grehi? Ali je to čista ljubezen do Jezusa? Kdor hoče doseči pravo pobožnost do Srca Jezusovega, naj si resno prizadeva zatreti v sebi mali greh in naj začne vojsko zoper svoje slabosti. Res ne bomo na svetu nikdar brez greha in grešnega nagnenja, toda pravi častivec Srca Jezusovega naj si prizadeva vedno ohraniti trdni sklep, svojega Boga in Gospoda, svojega Odrešenika in Izveličarja, ki mu je vse in katerima se ima za vse zahvaliti, nikdar razžaliti s prostovoljnim malim grehom. Poglej v življenje svetnikov! Ali niso vsi s tem sklepom začeli? Sv. Alojzij je napravil le dva mala greha v svojem življenju. Kako britko jih je obžaloval. Sv. Tezija, sv. Alfonz in nepregledna vrsta božjih prijateljev! Ali ne boš hotel tudi ti malo boljši

postati. Potreba je le nekaj one močne volje in one odločnosti, katero so imeli svetniki. Kaj nam torej manjka? Poglej v življenje, prav v dno svoje duše. Ali ni tukaj še veliko napuha, veliko občutljivosti? Slišiš zoperno besedo, govorjenje čez sebe, pa si naenkrat ves razburjen. V družčine prideš, med domačim si, pa govoriš tako brez ljubezni o znancih, tudi o najboljših prijateljih. Premaguj se, kroti svoj jezik! Če se ti napravi mala krivica, si ves žalosten... Odpri svoje oči, videl boš, da povsodi manjka. — Ko boš pa začel to vojsko zoper vsak greh, boš kmalu čutil kako bo rasla ljubezen božja, ki te bo dvigala višje in višje.

Tudi pravi častivec Srca Jezusovega se pregreši še v malih rečeh, toda le iz prenagljenosti in slabosti, in ne iz prostovoljnega nagnenja do greha ali nalašč. Potrudil se bo, Gospoda, ki ga je razžalil, zopet potolažiti z resničnim kesanjem in obljubo zanaprej bolj paziti. Po tem naša prirojena slabost ni več ovira prave pobožnosti Srca Jezusovega temveč zanj nagib, nas tim bolj varovati, čim slabši smo, skušnjave so klic našega srca po njegovi pomoči.

2. p o g o j : Z a t a j u j s e ! Jezus in svet sta si vedno nasprotna. Skoro nobenega nauka ni božji Odrešenik tako pogosto povedal in natančno razložil, kakor sovraštvo in stud nad svetom. Svojim učencem je vedno na novo priporočal, naj bežijo pred svetom. — Svet je hudoben; poglavar sveta je hudobni duh; ne mara luči, ker so dela hudobna; svet ne more prejeti sv. Duha; svet Njega ne pozna; za svet ne moli: „Ne molim za svet, ampak za one, katere si mi dal“; gorje svetu zaradi pohujšanja, svet Ga sovraži, in kakor Njega sovraži, bo sovražil tudi njegove učence in prijatelje, ker niso od sveta. „Ako bi bili od sveta, bi svet svoje ljubil.“ — Kar je Učenik učil, to so ponavljali učenci. Kako lepo pravi sv. Janez: Otročiči, ne ljubite sveta, ne tega, kar je v njem. Ako kdo svet ljubi, ni Očetove ljubezni v njemu; in sv. Pavel: Meni je svet križan in jaz svetu. Ko bi se ljudem dopadel, bi ne bil Kristusov služabnik. — Kaj pa je svet, katerega Gospod sovraži in pred katerim moramo bežati? Vse, kar je na svetu.

je poželjivost mesa, poželjivost oči in napuh življenja. To je trojni vir raznim skušnjavam in grehom, v katere navadno padamo: posestvo in bogastvo, uživanje in prijetnost življenja in čast ter oblast. Želja po bogastvu, poželenje mesa in naš napuh, to je, kar nas vedno vleče, mika, vabi in navezuje naše srce na svet. Nagnjenje v vse tri vrste skušnjav smo prinesli sabo na svet in vse naše srce teži in hrepeni po tej posvetni sreči. Tudi mi smo po naravi otroci sveta, ki željno hrepenijo po vsem, kar more svet dati. Kako čudno je to naše srce. Toliko vidimo ljudi, ki so skušali radosti sveta in pili njegovo veselje, ki se jim je pa nazadnje skoro vselej v pelin spremenilo; videli smo jih, kako so postali v uživanju nesrečni; le pogledjte pijance, nečistnike, le pogledjte slabosti svojih bratov, katere znate tako dobro opazovati, ali je kdo po uživanju sveta res srečen postal, in vendar hrepenimo in želimo tudi sami uživati in okusiti to prazno veselje, zabave in radosti.

Kdor pa hoče res pobožen postati, gre v šolo k Srcu Jezusovemu, da hoče iz ljubezni njemu vedno bolj podoben postati, ki je bil najbolj bogat in je postal najbolj reven v jaslicah in na križu, ki je bil najbolj srečen in se za nas smrti ni branil, ki je Bog in je postal vseh služabnik. On je živel v popolnem zaničevanju vsega posvetnega. Kako bi torej mogli častiti in ljubiti Srce Jezusovo, če je naše srce s tako silo na svet navezano, če tako goreče in s tako vnemo išče vsega, kar nam svet obeta? Le toliko bomo napredovali v tej ljubezni, kolikor bomo odtrgali svoje srce od te posvetne ljubezni. Zato je pa le ena pot. Zatajaj se! Če ti je res ležeče na tej pobožnosti in želiš Jezusa resnično ljubiti in v tej ljubezni boljši in svetejši postati, pazi na svoje srce, njegova nagnjenja in presodi v luči te božje ljubezni vse razmere in stvari, v katerih se nahajaš, če ni tvoje srce preveč nanje navezano. Kar spoznaš, da je nasprotno tej ljubezni in te moti na poti popolnosti, proč mora, naj bo tudi tako drago tvojemu srcu, kakor tvoje oko. Koliko priložnosti imaš vsak dan se vaditi v tem zatajevanju. Tvoje srce poželi bogastva, lepe obleke, ti pogledaš na Srce Odrešenikovo: Jezus, Ti si bil reven,

Ti si moje bogastvo, kaj mi mar na teh smeteh! (Seveda moraš pametno skrb tudi za tako reči imeti, nikoli pa nanje srca navezovati). Zapuščen si, žalosten in obupan, pogledj Srce. „Kdo je bil bolj zapuščen“? Poželjivost se oglašča. „Moj Jezus je križ nesel, jaz ga bodem pa z njim. Živim pa ne jaz, ampak Kristus živi v meni.“

Kje je glavni razloček med učenci Križanega in otroci sveta? Otroci sveta hočejo in se trudijo vsem željam srca vstreči, kolikor morejo, četudi s tem Jezusa žalijo, učenci Križanega se hočejo vsemu odreči, kar ne morejo imeti brez greha. Potem gredo naprej in si odrečejo še take reči, katere bi lahko imeli in živeli brez greha, pa jih ne marajo, da bi Gospodu bolj dopadli, njega počastiti in mu s tem malim zatajevanjem pokazali svojo vdanost in tako njemu bolj podobni postali in vsaj nekaj veselja napravili.

3. pogoj: Spolnuj zvesto svoje dolžnosti! Pobožnost presv. Srca ima po besedah samega Odrešenika v sebi milosti posvečenja in izveličanja za vsakega, ki jih hoče v božjem Srcu iskati. Kaže se ta pobožnost v prizadevanju rasti v spoznanji in ljubezni do Jezusa. Kdor res časti Srce Jezusovo, bo takorekoč siljen vedno boljši postajati, da postane Jezusu bolj podoben in mu večje veselje napravi. Zastonj se pa trudimo boljši postati in doseči večjo popolnost, če ne uredimo popred svojega vsakdanjega življenja in ne izpolnujemo natančno svojih dolžnosti. Samo moliti, le k Jezusu zdihovati, pri tem pa zanemarjati svoje dolžnosti in to kar imaš storiti kakor ud družine, opuščati ali površno opravljati, je napačna pobožnost, ki še ni nobenega posvetila. Pogledj sv. družino v Nazaretu. Kaj je sv. mati posebnega delala; kaj Jezus, kaj Jožef? Najbolj priprosta dela so opravljali iz velike ljubezni do Boga in ta ljubezen, s katero so tako natančno opravljali vse svoje dolžnosti, je dala njihovim delom ono veliko vrednost v božjih očeh. Sv. Janez Berchmans je pomival posodo v kuhinji, pa tako natančno vse, kakor bi mu sam Bog ukazal.

Če hočeš, da požene pobožnost Srca Jezusovega v tebi močne korenine, začni dolž-

nosti stanu, v katerega te je Bog postavil, natančno spoznavati in izpolnovati. Ne imej pa kakor slab hlapec ali delavec le tega za svojo dolžnost, česar brez greha pustiti ne moreš, temveč stori prav vse in v toliki meri, kakor tvoj Bog od tebe pričakuje in želi. Treba je torej najpred dolžnosti spoznati, ki jih imaš glede domačih del, skrbi; pomisliti vse, kar bi lahko storil... Potem skusi vse, kar za pravo spoznaš, kolikor mogoče izvršiti z veliko vnemo in ljubeznijo. Bog ne bo zahteval od tebe drugačne popolnosti, kakor natančno izpolnovanje dolžnosti stanu, v katerega te je postavil.

To življenje je pa nemogoče brez raznih žrtev, premagovanj in zatajevanj. Ponavljaj vedno na novo svoj trdni sklep, vse težave voljno in z veseljem nase vzeti in vse izpolniti, kar Bog o tebi pričakuje. Naše življenje naj bo kakor sveča, ki gori v čast božjo, dokler s smrtjo ne ugasne in se tam vzbudi v večni, nedopovedljivi ljubezni svojega Boga.

Odpri torej Jezusu pot v svoje srce s natančnim izpolnovanjem vseh treh pogojev prave pobožnosti, da more tudi tebe obogatiti s svojimi zakladi.

Št. Lorenc. 30. januarja 1906.

A. O b l a k.

Pravila Marijine družbe nekdanj in sedaj.

(Dalje)

11. Če se je družbenik podal kam na pot ali se preselil, se je moral oglasiti pri vodniku, da je dobil izkaznico t. j. potrdilo, da je res v Marijini družbi. Priporočalo se mu je, naj ostane tudi drugod dober otrok Marijin, in naj večkrat vodniku kaj piše ter naj se pismeno svoji družbi priporoča v molitev. — Ni treba omenjati, da to še vedno velja. Marijin družbenik se je za vselej posvetil Mariji. Kako žalostno je, če ga kar noč vzame, če se ne poslovil ne pri predstojništvu, ne pri svojih družbenih tovariših in tovarišicah!

12. Udje so zlasti v osmini sv. Rešnjega Telesa in zadnje tri dni velikega tedna vsak dan četrte ure čistili sveto Rešnje Telo. — No v tem oziru, upam, da se tudi današnje družbe ne bodo dale prekositi od nekdanjih, ampak da bodo rajše storile še več! V čast današnjim družbam je, da zlasti one vzdržujejo češčenje sv. Rešnjega Telesa v

naši domovini, da ogenj gorečnosti ne ugasne, kakor vedno gori večna luč pred tabernakljem!

13. Naj ohranijo med seboj ljubezen in mir. Skušajo naj se takorekoč med seboj, kdo bo hitreje napredoval v krščanski čednosti, zvestejše izpolnjeval pravila, skrbnejše se varoval slabe družčine. Občujejo naj samo z dobrimi. Varujejo naj se igre, prepira, godrnjanja, kakor tudi vsega, kar bi dobro ime družbe kakorkoli omadeževalo. Nekatere igre so bile izrečno prepovedane. Prepovedano je bilo, občevati s takimi, ki so iz družbe izključeni. Voljno naj sprejmo svarjenje, kakor če bi prihajalo od nebeške Matere. Sploh naj se izkazujejo vsekar vredne biti v družbi, z lepimi čednostmi, s pobožnim in čistim življenjem.

Nadaljnja pravila so določevala, kako porabiti prosti čas. Na predzadnjem mestu je bilo določeno, naj se opraviči, kdor bi ne mogel priti k shodu. Če se kdo pregreši

zoper družbena pravila naj bo posvarjen, naloži se mu celo kaka pokora, ali pa se izključi iz družbe.

Pravila je moral vsakdo prebrati, preden je vstopil v družbo. V družbi pa so jih glasno prebrali, kadar se je volilo novo predstojništvo. Tudi so bila očitno na steni nabita, da jih je vsak družbenik ob družbenih shodih imel pred očmi.

Naj bi bil to nekak migljej današnjim družbenikom, naj po svojem stanu izobrazujejo in bistrijo tudi svoj um in tako rastejo v starosti in modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.

Shodov prvotne družbe niso imele v cerkvi, ampak v lastnih zato prirejenih prostorih.

Mal shod je bil vsak večer. Takoj po šoli so četrť ure premišljevali o kaki pobožni

Marijino oznanenje. (Slika velikega oltarja v Velesovem.)

Ta pravila večinoma v glavnih stvareh še vedno veljajo. Skrbi naj se, da jih udje dobro poznajo. Naj vse prešine duh skupnosti, edinosti, v delovanju za skupni namen. Zato je pa treba tudi stroge in voljne pokorščine. Kjer bi je ne bilo, bi bila družba mrtva.

Prvotne družbe so bile ustanovljene za dijake ali študente. Pozneje so se razširile na vse stanovce. V tedanjih družbah se je skrbelo tudi za napredek v učenosti.

resnici in se pogovarjali o dobrih sklepih. Redni shodi so bili vsak teden. To seveda zdaj pri nas ni mogoče, ker imajo družbeniki mnogokrat daleč domov. Toda ali bi ne bilo tuptatam priporočljivo, da bi po vaseh imeli družbeniki ali družbenice nekake shode, kjer bi kaj pobožnega brali? (S tem se popolnoma ujema to, kar je bilo v 1. števu „Bogoljuba“ od osrednjega vodstva Marijinih družb predpisano, da mora vsak družabnik „Bogoljuba“ brati, naj ga potem že hodijo skupaj

brat ali pa ga beró drug za drugim. Op. ur.)
— Ne pozabite na pogostno spoved in na dolgo spoved pri sprejemu, ali letno ponavljalno spoved.

V družbah se je nekdanj mnogo molilo, tudi pri shodih. Brez molitve se nič velikega ne doseže. Tudi tu velja: Kdor zna prav moliti, zna prav živeti.

Posnemajmo torej vzorne prudinke!

Nihče naj nima družbenih pravil za breme. Vsi udje služite z veseljem Mariji in se po apostolovih besedah ne utrudite v dobrem, ker bodele tudi enkrat želi. Iz sadu, bodo tudi nasprotniki spoznali naše družbe. „Vsako dobro drevo rodi dober sad.“

A. Jemec.

III. shod voditeljev Marijinih družb bo v sredo po Veliki noči, dne 18. aprila t. l. v dvorani knezoškofijske palače v Ljubljani.

K Jezusu po Mariji.

„Kdo ne sprevidi, da ni gotovejšega sredstva se s Kristusom združiti in po njem postati otrok božji... kot po Mariji?“

Pij X. v encikliki 2. febr. 1904.

I. Pismo.

V Kristusu ljubljena Angela!

V Tvojem pismu me je najbolj razveselila novica, da Vaš g. župnik, moj vrli naslednik, hočejo ustanoviti deklisško Marijino družbo. Tudi že jaz sem želel to ustanoviti; a moja visoka starost in ž njo združena slabost je bila vzrok, da si nisem upal prevzeti tudi tega, čeprav sladkega jarma in prekoristnega dela. Vedel sem, da župnija potrebuje krepkega in delavnega moža v vinogradu Gospodovem, za to sem se umaknil ter si poiskal miren kotiček, kjer sedaj skoraj edino le še z molitvijo pomagam svojim dragim sobratom. Četudi bi še prav rad deloval v dušnem pastirstvu, vendar sem prav zadovoljen tukaj. Le par korakov imam do cerkve, kjer v velikem oltarju kraljuje Devica, brez madeža spočeta. Tukaj je veselje za moje revno srce. — Ne boš mi zamerila, če Ti ta kraj imenujem po stvari, ki je meni najljubša, kar samo „pri Devici brezmadežni“. Tukaj pred Jezusom, ki biva v sveti hostiji in pred podobo Brezmadežne molim za Vas, ki se morate med ne-

varnim svetom vojskovati za nebesa. Upam, da bode Gospod tudi na moje ponižne molitve se tako milostno ozrl, kot se je ozrl na molitve velikega duhovna Arona, ki je molil na gori, in je vsled njegove molitve Izraelcem podelil zmago, ki so se bojevali pod goro.

Veselim se že zdaj, draga Angela, da bom kmalu zvedel, da si med hčeramí Marijinimi tudi Ti. Saj je vendar tako lepó in koristno biti v Marijini družbi!

Ako primerjam katoliško Cerkev velikemu kraljevemu vrtu, tedaj se mi zde hčere Marijine one najlepše cvetlice na posebni gredici, za katere skrbi kraljica sama in katere sama zaliva.

Če pa imenujem katoliško cerkev v ino-grad Gospodov, tedaj so dobre hčere Marijine najzlahtnejše trtice.

V vojski pa, ki jo morajo bojevati vsi kristjani pod zastavo Kristusovo, da si pribore zmago in večno krono nebesko, je družba Marijina ona izbrana, najbolj hrabra četa prostovoljk, ki so pod zastavo Marijino drugim bojevavcem vzor hrabrosti in navdušenja.

Današnji svet je mrzel za Boga in bližnjega. Družba Marijina pa naj bo kot ognjišče, kjer plapola v srcih otrok Marijinih ljubezen do Boga in bližnjega in ki ogreva tudi bližnje za ljubezen krščansko.

Današnji svet je zelo mehkužen in neznačajen; družba Marijina pa je njiva, kjer rastejo in se utrjejo značaji.

Mnogo bi Ti še lahko napisal, pa mi ni potrebno. Kmalu boš (tako za gotovo jaz upam) ponosno se zadevala časti, da si člana družbe Marijine in boš sama skusila,

kako posebno naklonjena je Devica Marija tvojim ljubljenim otrokom.

Svetujem Ti torej prav zelo, da se oglasiš in se pripravljaš za vzprejem med otroke Marijine. Pozdrav v Gospodu ti sporoča

Marijan.

Pri Devici brezmadežni, 21. pros. 1906.

Brezmadežni.

Ti, brez madeža spočeta,
si nebeška zarja zlata,
si Devica najbolj sveta,
nam odpiráš rajska vrata.

Ti si kači glavo strla,
moč peklenko si razdjala,
spone greha si razdrla:
Mati božja si postala.

V raju večnem zdaj kraljuješ,
venec slave te opleta,
se med vsemi odlikuješ,
ti brez madeža spočeta.

Zvezde glavo ti krasijo,
luna sije pod nogami,
vsi rodovi te slavijo:
„blažena si med ženami!“

Sladkih pesmi hafmonije
klanjajo ti rajski zbori;
cvetka si, ki zlahitno kljuje,
biser si nebeški zori.

Naj pošiljajo pozdrave
ti vsa srca zvesto vdana,
naj doni ti večni ave,
večna slava in hozana!

Br. Gervazij.

Sv. Jožef — pomaga.

Resnična zgodba.

Pomlad je prišla v deželo. Vse je bilo zeleno in nebo modro jasno kakor malokdaj. Povsod veseli obrazi, povsod življenje, polno radosti! Bila je nedelja, in tako lep, tako svečan dan, kakršen more biti le spomladi. Nedelja, ko odlože ljudje delo in praznujejo, ko se njih duše in srca vzdigajo v goreči molitvi kvišku, k Bogu . . .

In tedaj je plaval navzdol po Labi čeden parnik. Na parniku se je vozila mnogobrojna družba — sami pevci — namenjena nekam, da se malo porazveseli. Glasno so se smejali ti mladi ljudje in popevali; da se je čulo na obrežje in so mimoidoči obstajali in poslušali.

S to družbo se je peljal tudi popotnik, ki se ni veliko menil za te vesele ljudi, njih petje in smeh, ampak zatopljen v svoje misli je lepo mirno sedel na svojem bolj osamljenem prostoru. Popotnik je bil mož v najlepših letih in po njega vnanjosti soditi, priprost delavec;

vendar pa je bil čedno oblečen in skrbno obrit, kakor se spodobi za Gospodov dan, nedeljo.

Ta možak, s čegar obličja je sevala blagost in resnoba, je delal v soboto še pozno v noč; toda danes — v nedeljo — je že navsezgodaj vstal ter se odpravil na daljno pot do pristanišča, odkoder se je odpeljal s parnikom v cerkev, da je mogel biti pri sv. maši in opraviti takó svojo nedeljsko pobožnost, kakor zahteva to krščanska dolžnost od vsakega kristjana.

Pevci so se glasno razgovarjali. Naš popotnik je spoznal iz njih govorjenja, da so spali dopoldne — da bi šli v cerkev, kakor bi se spodobilo in bi bilo prav in naravnost njihova dolžnost, o tem še govora ni — so dobro jedli in pili, in zdaj se peljejo na zabavo, razvedrilo. „Čudni ljudje to“, je mislil ta; „vse kar imajo, imajo od Boga, in vendar se ne zmenijo zanj . . .“ In njegov resni obraz

se je še bolj zresnil. Zdelo se je tudi, da se je moralo dobremu možu kaj neprijetnega pripetiti danes, ker so skoro žalostno gledale njegove oči . . .

Popotnik je bil katoličan ter je živel med drugoverci, daleč stran od cerkve in duhovnika. In da je ostal dober katoličan, to ga je stalo težav, pogosto še velikih težav . . .

To jutro je z veselim srcem hitel k blagoslovljenju kapelice, sezidane na čast sv. Jožefu. Prejel je sv. zakramente in se pomudil več ur v cerkvi. Pred podobo sv. Jožefa je tako prisrčno molil ter priporočal in izročal sebe in svoje drage, ki živijo daleč od njega, temu velikemu zavetniku!

Ko se je nato v bližnji gostilni pokrepčal, je hitel potem na pristanišče ter željno pričakoval ladje, ki naj bi ga peljala nazaj. Čakati je moral dolgo, in vendar je bila zanj vsaka minuta draga. Ob delavnikih je moral trdno delati in ni utegnil pisati pisma domu svojim dragim, ki jih je zapustil v revščini, ki so komaj čakali, kdaj jim že pošlje ljubi oče, da bo za kruh, obleko . . . Le ob nedeljah je utegnil pisati. In tudi danes je še hotel napisati pismo in ga oddati, da bo vedela družina, kako se mu godi . . . Zato je tako nestrpno čakal na parnik. Zdaj se prikaže ladja. Ko priplove h kraju, vstopi naš znanec naglo ter dobi srečno bolj na osamljenem mestu svoj prostor.

Njegovo veselje, da se bo zdaj naglo povrnil, pa je bilo, žalibog, prezgodaj; zakaj ko je prišel uradnik, ki je vozne listke pregledoval, se je pokazalo, da je vstopil na napačen parnik, ki ga pelje ravno v nasprotno stran . . .

Zdaj vemo, zakaj so dobremu možu gledale oči nekam resno, žalostno . . . Doma že komaj čakajo, kdaj dobe pismo, a on jim niti danes ne bo mogel pisati. In zdaj ta nepotrebna vožnja, ta zguba časa! Kako neprijetno!

In to se je moralo ravno danes pripetiti! Po njegovih mislih bi se mu moralo vsaj danes, ko je toliko premolil pred podobo sv. Jožefa, vse gladko in brez ovire iziti. Toda on se ni maral o tej reči prerekati. Saj „kar Bog stori, vse prav stori“. Ali vendar mu je bilo tako

čudno pri srcu, da se mu je moral ravno danes ta neprijetni slučaj pripetiti.

V pristanišču, kjer se je ustavila ladja in je on izstopil, naleti na svojega tovariša z družino, ki je z njim v isti vasi stanoval, in ki je pričakoval ladje, ki popelje njega in družino proti domu. Naš znanec pripoveduje svojo nezgodo, in vsi so se temu smejali. In naposled se je še on razvedril, ko je bilo ob povratku s to družino vse tako domače in veselo.

Ko pride domu, dobi vse osupneno in pobito. Pri tovarišu, pri katerem je naš znanec stanoval, so tatje vlomili in pokradli več sto denarja, ki ga je ta vpričo njega dan poprej sprejel . . .

Obkradeni je tarnal in vpil v svoji obupnosti, da mu je ukraden težko prisluženi denar, namenjen za sina, ki je ravnokar iz šole izstopil in bi se z njim pripravil h kruhu. Ko to vpitje in tarnanje slišijo vaščanje, privró na kraj nesreče. Zvedši, kaj se je zgodilo, se povprašujejo: „Pa kdo bi bil to naredil?“ Iščejo, iščejo, da bi naleteli na kako reč, ki bi izdala tatu, a ničesa tacega ne morejo dobiti. Vsi pa so bili v tem edini, da je moral to storiti kak domačin, njegov znanec, ki je poznal vse razmere v hiši.

Zdaj dobe ljudje v bližnjem grmu prazno denarnico in nožič našega znanca, ki ga je bi že pred tedni pogrešil.

Kako je prišel nož v ta grm?

Vseh oči se obrnejo zdaj na nesrečnega moža, ki je naenkrat prebledel, pa zopet postal rdeč kot kuhan rak. Oho, zdaj se je izkazalo, kdo je tat! . . . Ljudje so vedeli, da naš znanec težko preživi obilo družino doma. „Kdo drug bo tat, kot ta, ki je vedel, kje hrani tovariš denar!“ reko in mu žugajo s pestmi.

Dasi je zatrjeval, da je nedolžen, da ga v tem času niti doma ni bilo, nego se je po zmoti odpeljal na nasprotno stran in se je šele sedaj povrnil: ljudi o tem ni mogel prepričati, njegov nožič in prazna denarnica sta bili glavni pričci, da je le on krivec. Niso mu vrjeli, in ni veliko manjkalo, da se niso v veliki razburjenosti na mestu nad njim znosili.

Zdaj prihiti domači župan. „Ali ste znoreli, ljudje božji? Kako morete obsoditi člo-

veka, ko nič gotovega ne veste?" zavpije ves iz sebe, razžene razburjeno množico ter reši tako našega znanca hude ljudske jeze. Potem pa pripoveduje: „Danes sem ga videl že navsezgodaj hiteti na pristanišče. In ravno kar mi pripoveduje moj zet, ki se je mudil danes s svojo družino v B., da ga je dobil tamkaj na pristanišču in so se potem skupaj vozili domu — tedaj vendar ni mogel biti tukaj!“

Ker so poznali župana in njegovega zeta ter vedeli, da sta vseskozi pravična in govorita resnico, se pomire in slednjič razidejo.

Vsa zadeva je prišla, kajpada, pred sodišče. Pozneje so zasačili dva ničvredneža. Ob-ravnava je dokazala, da sta to prava krivca. Naš znanec se je imel zahvaliti le nezdobi, da je tisto nedeljo stopil ob povratku na napačno ladjo, sicer bi se ne bil mogel rešiti, ker so vse okoliščine zoper njega govorile. Da, kar Bog stori, vse prav stori! . . . Kako hvaležen je bil zdaj božji previdnosti, ki ga je brez dvoma na priprošnjo velikega zavetnika sv. Jožefa tako milostno varovala. — O, sv. Jožef — pomaga! . . .

Zakaj jokaš?

Jokala je deklica, pridna in mlada, kcr jo njeni tovariši in tovarišice zaradi borne obleke in čudnega vedenja niso marali v svojo družbo. Vidi jo priletna gospa in ji pravi: „Dobri otrok, ne jokaj, raduj se. Najsrečnejši je tisti človek, ki je od sveta zavržen; tak človek celo nima priložnosti, da bi s svetom grešil. Lepo opravljene in priljubljene dekleta so podobne cvetkam, ki jih obletavaj čebele, da jim potem vzamejo sladki med. Bogaboječnost je pa kakor olje v steklenici, ki se najbolje ohrani, če se postavi v stran, da ne pride v roke nepredvidnim ljudem. Če svet ne mara za te, pa še ti

zanj ne maraj. Glej pa, da boš vseč svojemu Bogu. Naj bo tvoje življenjsko pravilo to-le: Tvoja najlepša lepota je milost Božja, zlata verižica krog tvojega vratu je Božja beseda, biseri so solze pokore in goreča molitev, tvoja obleka brezmadežno življenje, tvoj prstan dobra vest, tvoji pogovori srčna molitev, tvoje ogle-dalo zgled Gospođov in njegove presvete Matere, tvoje bogastvo nebesa.“ In tako boš postala izvoljena nevesta Gospodova in v nebesih boš imela prednost pred mnogimi drugimi.

Moja pot k „Pozabljeni“.

Slika iz rimskih katakomb.

Rim, 18. januarja 1906.

Nikoli me ni cvetoča pomlad vabila v zeleno naravo s toliko iskrenostjo, kakor me večni Rim v svoja dragocena svetišča zlasti takrat, kadar se sveti v jutranji zarji kakor začarano v zlato vkovano mesto. In danes je tako jutro.

Delo težkega a nujnega učenja me pridržava z jeklenimi rokami v svoji sobi visoko gori v tretjem nadstropji, odkoder se vidi košček modrega neba in jasnega Rima. In ravno to nebo, ki se mi zdi v večnem mestu mnogo bližje nego v domovini gleda toli pri-

jazno v moje okno kakor oko zvestega prijatelja in zdi se mi, da berem v tem pogledu tiho vprašanje: Ali ne pojdeš?

Pojdem, pojdem! Srce me sili z vsemi silami tja doli v pokojne katakombe, kjer se med mnogimi starodavnimi slikami odlikuje posebno ena po preprosti slikovitosti — Marija s svojim Detetom, ki se mu bližajo trije kralji z darovi.

V Rimu gori tisoč in tisoč plamenečih luči po vseh cerkvah in hišah v Marijino čast. Ali ona tam doli v tihih podzemskih prostorih je zapuščena in pozabljena, ker je že preteklo

skoraj dve tisoč let, odkar ne hodi več potnikova noga po teh svetih krajih.

Jaz pa jo grem obiskat in počastit še danes v tem božičnem času. Kadar sem sam v njeni bližini, tedaj je moje srce bogato in vzvišeno kakor kralj. In kakor kralj se napotim danes k Njej, da ji darujem žarno zlato tega jasnega dne, kadilo svojega srčnega hrepenenja in miro svojih mirnih novih dni.

Tam daleč v moji domovini se v teh zimskih dnevih blesti belo ivje kakor nedolžno cvetje na vsaki še tako osamelih zagorski kapeli. In ona „Pozabljena“ pod zemljo — naj bo brez cvetja?

Tega ne pusti moje srce. Blizu naše hiše „Anime“ prodaja stara žena bujno južno cvetje: narcise in nagelne, ciklamne in aceleje, lilije in kamelije, marjetice in mačehe in še marsikaj.

K njej grem in pogledam po cvetoči razstavi. Žena me takoj razume: Vole fiori? Belissimi fiori, signore! In takoj je šopek spleten in zavit v lahen papir. Ne žena, ne tako naglo! Jaz hočem belih, modrih in rdečih cvetov. A ne prašaj me zakaj, to naj ve moja duša sama — a ti prašaj le po denarju! Torej koliko? Una lira! Draga ste žena, draga. A brž me zavrne: kar ni drago, tudi ni lepo. Jaz pa hočem prinesiti nekaj lepega svoji „Pozabljeni“, plačam zahtevano liro in grem.

Hitel sem, a dosti nisem mogel prehiteti, zakaj v Rimu je več ljudij nego potov, zatorej ne more imeti vsak svoje poti. Srečal sem mnogo hrupnega življenja in drvenja in zahrepenel sem po oni blagi tišini tam doli v katakombah. Med drugimi mi je prišel nasproti neki sluga kdove kakšne gospode z velikim, bahatim šopkom.

Gotovo ga je nesel kaki mogočni rimski signorini, kateri ga poklanja vdar nje čestilec. Kako sva si s tem podobna in vendar kako različna. Kako sva si blizu in vendar tako oddaljena kakor moj in njegov vzor. Moj vzor je ona Najkrasnejša, ki ne ovne nikoli — a njegov — lepa roža, ki se ji vsuje cvetje prej ali slej kakor temu vezilnemu šopku.

Spomnil sem se slike velikega italijanskega umetnika Tiziana: „Sveta in svetna ljubezen“. V krasnem gaju ob kamenitem vodnjaku sedita dve izredni lepotic. Na licih jima žari in drhti

vroča mlada ljubezen. Prva hrepeni z mirnim blaženim pogledom tja gori, kjer se kaže v daljavi mesto kakor sveti Sion. Ali druga koprni z nemirnim srcem tja nazaj, odkoder se bližata na čilih konjih dva mlada jezdeca. Sredi vodnjaka pa sloni ljubeček angel, nabira cvetje in poklanja oni sveti ljubezni — ne pa oni poželjivi — svetni.

Spomin na to sliko je še bolj dvignil moje srce. Ponosen sem bil na svoj vzor in tiho bi prašal: „Katera je, kakor Ona?“

V takih mislih srečnih in veselih sem dospel preje zunaj mesta, nego bi mislil. Z onim hrepenenjem, ki sili otroka k svoji materi, sem stopal po tihi starodavni Apijski cesti proti katakombam. Po oni poti, kjer je romal slednji dan sv. Filip Neri, ko je obiskaval sedmero rimskih glavnih cerkvâ. Navadno ga je zunaj mesta že dohitela noč in čestokrat je ob takih prilikah počil pod milim nebom pod košato pinijo ali palmo.

Samotna in pokojna je ta pot, kakor pot skozi jesenski gozd in prav zaradi tega je meni draga. Jaz ne ljubim glasnih mestnih cest, kjer vpije na uho tisoč in tisoč neugnanih glasov — a duša se tedaj boji in molči. V oko ti siloma uhaja sto in sto vsakdanjih kričočih slik in duši ostane zastrto nje obzorje, da ne vidi lepega neba, ne svojih velikih ciljev in le prerada pozabi, da ne biva le trda zemlja, marveč da se boči nad nami tudi jasno nebo, ki skriva nekje v svoji neizmerni širjavi oni skrivnostni vhod, skozi katerega bomo šli nekoč v — večnost.

Ali „Via Appia“ s svojim mirom in pokojem ne more motiti moje duše, ki še le tedaj začne prav živeti, kadar je sama, tako sama kakor gorsko jezero na visokih planinah. V tako jezero se ozira nebo z vso svojo veličastno lepoto in toplo milino. Zdi se da živi jezero z nebom in za nebo.

Ako hodi solnce po širnem nebu — tedaj je tudi jezero solnčnojasno. Ako zažare zvezde na višavi, zableste tudi v globokem jezeru. Ne utrne se zvezda visoko na višini, da se ne bi obenem tiho utrnula tudi v globini, in ne priplava bel oblak po sinji dalji, da ne bi obenem lahko brzel tudi po jezerskih zelenih

vodah. Tako živi tudi duša kadar je sama — z Bogom in za Boga.

In moja ljubezen do nepozabljene Device le še močnejše plamti, kadar grem po tihi Apij-ski cesti v katokombe. Danes je moja pot, moja misel in vsa duša moja še posebej njej posvečena.

Kakor čez domači prag sem stopil čez stopnjice v podzemeljske prostore, da pozdravim „Pozabljeno“. Vtaknil sem šopek v razpoklino pod njeno sliko. Kakor prvi lahni pozdrav pomladi zadehtelo je po temotnem ozkem prostoru.

Slabotna luč v moji roki ga je razsvetljevala le v toliko, da sem mogel videti zaželeno sliko. Sicer je bila že obledela, vendar mi je

živ^o govorila o veri in ljubezni davnih dni. Komaj sem še razložil: Devico sedečo na tronu z detetom v naročju. Od strani prihajajo trije modri s svojimi darovi kakor zastopniki vsega človeštva, ki se je prišlo po njih poklonit — svojemu Kralju — in svoji Kraljici.

Jaz pa sem kakor pastir pokleknil poleg in poklonil sem svoje srce in v duhu sem poklonil obenem vsa verna slovenska srca, ki ljubijo svojega večnega Kralja in svojo brezmadežno Kraljico.

Odšel sem zopet na jasni dan, šopek moj pa ne bo videl nikoli več belega dne. Naj vene ondi v skritih, svetih, skrivnostih prostorih v čast Devici „Pozabljeni“.

Silvin Sardenko.

Ljubite svoje sovražnike!

Tako se glasi Gospodova zapoved. Lep zgled nam je zapustil za to zapoved neki župnik iz škofije Nantes na Francoskem. Ko je bežal za časa revolucije pred svojimi preganjavci, je moral na potu preplavati široko reko. Ko se na bregu ozre nazaj na vodo, zagleda v reki enega svojih preganjavcev, ki se bori z valovi na življenje in smrt. Velikodušni duhovnik se vrže nazaj v vodo in reši

moža. Ko ga spravi na breg, ga naloži polmrtvega na svoje rame, nese ga v bližnjo hišo in ga pomaga oživiti. Ko nesrečnež spozna, kdo je njegov rešitelj, tedaj se vrže k nogam blagega župnika in mu ginjen pravi: „Jaz sem sovražil duhovnike, ker so mi o njih pravili le slabe stvari. A sedaj jih poznam in zato jim prisegam zvestobo in prijaznost do smrti!“

Cvetje večnih resnic.

Ne bo človek dosegel nebes,
če samo Gospod Gospod zdihuje;
le tisti bo zveličan zares,
ki voljo Božjo spolnuje.

Nebesa so najdragocenejša stvar,
pa se dobe najbolj po ceni;
toda malokomu je zato mar,
malokdo se za nje zmeni.

Take zaklade si naj človek nabira,
ko jih je duša vesela
kadar telo umira.
In to so — dobra dela.

Božja milost je velika,
to resnica je pač stara;
pa za njo pravica se pomika,
če poboljšat grešnik se ne mara.

Težka je v nebesa pot,
s trnjem zaraščena je povsod;
z rožcami ozaljšana pa „ko“ nevesta,
pelje v pekel gladka cesta.

Kadar se kdo najmanj zmeni,
da se bo treba ločiti od sveta;
pa pokaže smrt obraz koščeni
in človeku roko poda.

Smrtni greh je dosti eden,
da pogubi se človek vekomaj;
ni pa nikdo z enim dobrim delom vreden
da bi dobil sveti raj!

I. B., mladenič.

Kongreganist — mučenec.

(Po Sod. Korrespondenz.)

Nikjer niso Marijinega jubileja v predlanskem decembru tako sjajno in navdušeno praznovali, kakor v deželi „Brezmadežnega spočetja“, na Španskem. Staro in mlado, bogato in revno, — vse je tekmovalo, da bi se petdesetletnica tem slovesneje izvršila. Podobe in kipe prečiste Device so postavljali na vrhovih gorâ, prirejali so svečanostna zborovanja, priljubljen kip „Naše ljube Gospe“ v Pilar-u so venčali z dragoceno krono. Najlepši dar, ki ga je Španska položila pred sedež nebeške Kraljice pa je brez dvoma palma junakaškega mučenca.

Juan Perpina y Sebastia tako je bilo ime srečnemu boritelju za čast Marijino, se je narodil l. 1875. kot dete vrlo krščanske družine v Carcagente. Že v nežni, detinski dobi je kazal izredne vrline: pobožnost in iskreno ljubezen do Matere božje. Nevarna mladinska leta je preživel v neomadeževani nedolžnosti. Kot mladenič jeklenega značaja in trdnega krščanskega prepričanja je vstopil na vseučilišče v Valenciji, kjer se je lotil pravoslavnih nauk. Tu se je tudi pridružil kongregaciji „Brezmadežnega Spočetja Marije Device.“

V Marijini družbi je prišel kmalu do veljave; spoštovali so ga vsi sovrstniki zaradi izrednih zmožnosti, pa tudi zaradi moškega in zglednega značaja. Vsak dan so ga videli pri sv. maši, pogostoma pri sv. obhajilu.

Ko ga je nekoč nekdo izmed njegovih prijateljev podražil, čemu da nosi rdečo ovratico, mu je odgovoril odločno, a prijazno: „Rdeča barva pomeni mučeništvo, in kot katoličan moram biti vedno pripravljen, da mučeništvo za Kristusa tudi sprejem.“

Pri tem pač ni mislil, da je govoril pro-roške besede, ki so se imele kmalu vresničiti.

Kakor omenjeno, je gojil Juan izredno ljubezen do Brezmadežne. Čutil je potrebo in dolžnost, da je vsak dan pohajal v kapelo „Naše ljube Gospe“, kjer je molil rožni venec. Drugače je živel bolj sam zase; pač pa je rad imel navdušene nagovore v družbi Marijini,

pohitel je z veseljem med delavsko ljudstvo, obiskaval je redno bolnike.

Aprila l. 1904. je srečno dovršil izpite na univerzi ter je nastopil svoj poklic kot pravni zagovornik. Tudi v svoji težavni službi je ostal zvest krščanskim načelom ter ni opustil svojega apostolskega delovanja in ne svojih pobožnih vaj.

Pred praznikom Brezmadežnega Spočetja je opravil, kakor drugi kongreganisti, duhovne vaje ter je vabil vse, ki je bil z njimi v zvezi, naj se gotovo udeleže izredno svečanostne procesije, ki se je imela vršiti 11. dec.

Zjutraj istega dne je prejel sv. obhajilo. Popoldne je šel v dom katoliških delavcev, ki so ga bili izvolili za predsednika, da bi uredil vse potrebo za procesijo. Že tedaj so se pojavile slutnje, da bi se utegnili socijalisti in prostozidarji motiti in napasti sprevod. Juana to ni nič zbegalo. „Tem bolje“, je rekel, „hom imel vsaj priliko, zaslužiti si srečno mučeništvo.“

Nebo je bilo čisto in jasno, okrašeno in praznično oblečeno je bilo tudi mesto, ko se je jela pomikati nepregledna množica iz stolne cerkve. Bil je to res slavnosten sprevod Marijin! Nikdar še ni videla Valencija kaj takega.

Toda ni preteklo pol ure, že so jeli motiti sveto navdušenost in ubrano petje kongreganistov divji in bogokletni medklici brezbožnih zarotnikov. Množica, ki je takih prizorov že bila vajena, je nadaljevala s podvojenim in nevstrašenim navdihom petje in molitve tako dolgo, da so predrzni razgrajaci procesijo dejansko napadli.

Med grdim preklinjevanjem in med bogoskrunskimi izbruhi na Boga in Cerkev, se je vrgla precejšnja druhal sirovih pobalinov na zastavo, ko jo je nosila neka gospodična. Hrabro je branila vrla mladenka znamenje vere, in ker so jo podpirale druge tovarišice, je zastavo srečno otela.

Počasi se pomika sprevod naprej. Prikorakalo je katoliško društvo za delavce, med

Sv. Jozef. (K. Müller.)

njimi v sredi advokat Perpina. Z nizkotnimi in zbadljivimi sramoticami so dražili najeti zlobneži tudi te možake, ki jih je Perpina miril, da se niso jeze razvneli in da se niso takoj maščevali radi nečuvene predrznosti razgrajačev. Šli so dalje in molili. Kar naenkrat se čujejo strelj. Udeleženci procesije so se odzvali s tem, da so zaklicali: „Slava Brezmadežni!“ Več mož je ranjenih; Perpina se zgrudi ter zakliče:

„Slava Mariji!“

S težavo in trdom so dosegli reditelji, da se ljudje niso razkropili. Težko ranjenega advokata so prenesli v bližnjo hišo. Vse je zdihovalo in jokalo, on sam pa je mirno po-

tožil rekoč: „Za preblaženo Devico bi rad sprejel še en strel.“ Dva dni se je mučenec Marijin boril s smrtjo; 13. dec. je umrl krščanski junak. Med zadnjimi besedami, ki jih je izustil, so bile tudi te-le: „Želim morilcem samo to, da bi jih Marija blagoslovila in izpreobrnila!“

Pogreb njegov je bil veličasten; spremila ga je k večnemu počitku nešteta množica: duhovniki in lajiki, društva in šole, visoki uradniki in navadno meščanstvo. Vsi pogrebci so s svojo navzočnostjo manifestirali za vero in za ljubezen do Marije, ki je zanjo srečni Perpina prelil srčno kri. Č.

Pojdite k sv. Jožefu!

Kar vam bom povedal, se je zgodilo v Trstu 11. jan. 1884. Prav blizu morskega zaliva stoji stara hiša, kjer stanuje mnogo sirot. Ena izmed teh, z imenom Antonija, komaj 9 let stara, je imela nenavadno hudo bolezen, posebno v želodcu in prsni, da je kar divjala, okrog sebe tolkla in vsem, ki so se bližali, trgala obleko. Duhovniku, ki jo je dejal v sv. olje, je raztrgala štolo na kose. Jezik je ves zgrizla, nakar ji je toliko otekel, da ni mogla več dni nič jesti. Tudi pogled in posluš sta jo popuščala; zdravnik se je pa izjavil, da more le nekaj ur še živeti. Zato so bili vsi že pripravljene na njeno smrt. Kar naenkrat, 11. jan., se jej je razum zopet povrnil, delala je z roko tako, kakor da bi rada pisala; prinesli so jej papir in svinčnik in otrok je zapisal: „Vidim obhod mož, ki so kakor lepi vojščaki rdeče oblečeni; njih načelnik je častitljiv mož, ki ima krono in lilijo. Kolikrat so jej zopet dali papir, je vselej isto zapisala. Kar naenkrat sede na postelj ter zakliče: Jožef, Jožef! Nato stegne ročice, kakor da hoče od nevidne osebe nekaj sprejeti in dne ono navidezno reč v usta, odpre oči, gleda jasno in krepko zakliče: „Zdrava sem, zdrava sem.

Sv. Jožef je k meni prišel in mi naročil, naj se z očmi lilije dotaknem, naj nekoliko te lilije zavžijem in molim. Zdaj bom pa kar vstala in šla v cerkev ter se tam zahvalila.“ In otrok je popolnoma zdrav; oči, ušesa, pljuča, želodec, jezik vse je zdravo, pa se na jeziku nič ne pozna, da bi ga bila kaj zgrizla; deklica skače, pleše, je in poje. Vsi, ki to vidijo, strme nad to hipno izpremembo. Naposled pride zdravnik, brezveren mož, ki je mislil, da bo našel otroka že mrtvega. A ko vidi otroka veselo skakati pred seboj, reče: „Jaz sicer nisem kristjan, a vendar priznam, da je tu nadnaravna moč, ker sicer bi otrok moral biti danes mrtev. Pa ko bi se mi tudi proti pričakovanju posrečilo deklico pri življenju ohraniti, bi ostala vendar celo življenje slepa, mutasta in slaboumna.“ Dogodek ta je naredil mnogo šuma po Trstu; prišel je celo škof sam otroka pogledat. Zdravje je pri otroku ostalo stanovitno. Omenimo le, da v tem zavodu posebno časti sv. Jožefa.

Tako je pisal v letniku 1884. „freiburški cerkveni list“, ki je pri pripovedovanju čudovitih dogodovb zelo strog in natančen.

Teotim.

Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja.

(Dalje.)

Vianej kot kaplan.

Veliko je bilo veselje Vianejevo, ko je dosegel cilj svojih želja. Zdaj je smel stopiti vsako jutro na altarjeve stopnice in nositi Boga v svojih rokah ter ga sprejemati v sv. obhajilu. Ko bi mu ponudili za to srečo v zameno knežjo krono: pomilovalno bi se nasmehnil in jo odklonil; zakaj bolj kakor drugi je poznal visoko vrednost duhovstva.

„O kako velik je duhovnik“, je dejal pozneje pri krščanskem nauku; „še le v nebesih se bo dobro razumelo, kaj je duhovnik. Kdor bi ga razumel na zemlji, bi umrl, ne od strahu, ampak od ljubezni. — Duhovnik je ljubljenec Srca Jezusovega.“

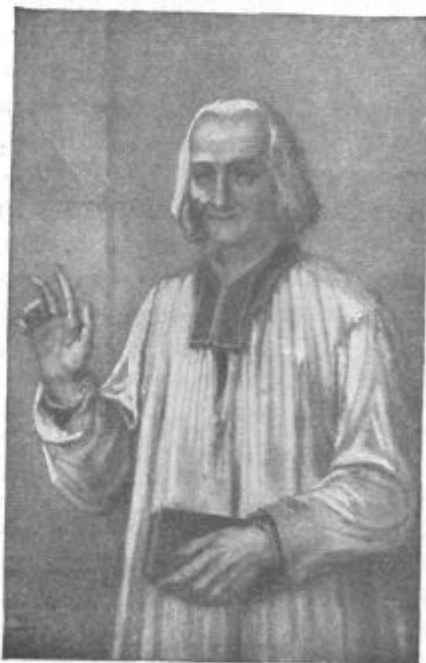
Vesetje mladega duhovnika je bilo še večje v novi službi, ki mu jo je odkazal škof; na prošnjo pobožnega župnika Baleja ga je imenoval za vikarja v Ekiji.

Cela fara se je štela srečno, da ima takega kaplana. Zakaj njegovi pobožnosti in čednosti so se čudili že takrat, ko se je še učil. „Kaj bo naredil še le zdaj, ko je duhovnik!“ so dejali. Upanje teh dobrih ljudi se je uresničilo v obilni meri. Še kot otrok je hrepenel Vianej reševati duše, a zdaj ga je razjedala še večja gorečnost, ker je mislil, da ni storil do tedaj še nič dobrega za Boga. Kakor apostol je hotel biti vsem vse, da pridobi vse za Kristusa. Vedno je bil pripravljen trpeti težave za zveličanje duš. Posebno vneto je mislil na to, kako bi ljubeznivo tolažil bolnike in jih pripravljaj na srečno smrt.

Svojega predstojnika je spoštoval bolj kot je navadno. Imel se je za resnično srečnega, da je živel s svojim starim učiteljem v taki prijaznosti.

„Ko bi le mogel biti vedno tako srečen“, je dejal pozneje v svoji ponižnosti, „da bi stanoval skupaj z gospodom Balejem, bi iz mene morda še kaj pravega postalo. Vselej me je močno nagnilo k ljubezni do Boga, če sem ga slišal reči: „Moj Bog, ljubim te iz vsega srca!“ To je ponavljal zmeraj, kadar je bil sam.“

Mladi kaplan je imel navado brevir vsak dan skupaj s svojim župnikom moliti; vsak mesec je imel z njim eno manjše premišljevanje in vsako leto eno večje. A to lepo prijateljstvo je smrt kmalu razdrlo. Leta 1817. se je polotila Baleja bolezen; kakor si želi truden ženec, ki je prenašal vročino dneva, pokoja na večer, tako je hrepenel po večnem miru v nebeški domovini tudi goreči župnik, ki je delal tako neutrudno pri žetvi Gospodovi. Pred svojo smrtjo je poklical pobožnega kaplana še enkrat k sebi in mu dejal: „Z Bogom, dragi moj, ljubi in služi Gospodu še zanaprej

tako. Spominjaj se me pri sv. daritvi! Z Bogom, tam gori se zopet vidiva.“ Ločil se je od tega sveta 16. grudna 1817. Vianej mu je zatisnil oči in je bil zelo žalosten, da je izgubil tako očetovskega prijatelja. Samo to ga je tolažilo, da je dosegla duša njegovega duševnega očeta večno srečo.

„Umril je sveto, kakor je živel“, je dejal Vianej. „Njegova lepa duša je zletela med angele, da napravi raj še bolj vesel.“

Čudno je, da so našli Balejevo truplo še nestrohnjeno čez 25 let, ko so kopali na starem pokopališču temelj za novo cerkev.

Dva meseca po župnikovi smrti je izgubila vas še kaplana, ker ga je poklical škof v Ar. (Piše se Ars, bere Ar).

Vianej kot župnik.

9. svečana 1818. je stopil Vianej v svojo novo službo. Ar je spadal takrat med najbolj neznane fаре v veliki škofiji lijonski. Bila je namreč samo majhna vas, ki še cest ni imela do bližnjih krajev. Vaške hiše so stale neredno raztresene med travniki in njivami in so se skrivale v drevju. Ker je stala vasica v dolini, ni zapazil župnik kraja svoje službe poprej, dokler se mu ni že čisto približal. Ko ga je zagledal, je takoj padel na kolena, da priporoči svojo novo farno Bogu in priklīče nanjo nebeškega blagoslova. In vasi je bilo tega res treba, ker je bilo takrat v Aru malo pobožnosti, nasprotno pa so se ljudje zelo vda- jali strastem. Katarina Lasanj, zelo pobožna ženska, opisuje takratno stanje v fari s temi besedami: „Arška župnija je živela ob prihodu župnikovem v največji duševni revščini. Čednosti niso dosti poznali in gojili. Skoraj vsi so pozabili na ozko pot in postali malomarni za dušo in zveličanje. Mladim ljudem so ho-

dile po glavi samo zabave in veselice. Skoro vsako nedeljo so se zbrali na trgu par korakov pred cerkvijo ali pa v kaki vaški gostilni, kakor je bil letni čas, da se razveselijo pri plesu ali drugem kratkočasju.“

Ta žalostni položaj je pobožnega župnika globoko užalil, posebno ker ni skraja videl nobenega sadu svoje delavnosti. Pa vendar ni izgubil poguma, ker je poznal pomoček, ki mora sčasom vsako zapreko premagati: namreč molite v. Skoraj cel dan od jutra do večera, da še en del noči je prebil v cerkvi, da priporoči svoje skrbi Zveličarju v sv. Rešnjem Telesu.

Zgled pobožnega župnika ni ostal brez sledu. „Ali si videl našega novega župnika?“ so se kmalu začeli izpraševati ljudje. „Kako goreče moli! Kako pobožen je! On ni kakor kak drug človek! Nekaj posebnega ima na sebi! Svetnika so nam poslali!“ Podobno je povedala tudi neka stara gospa iz Ara, plemenitega rodu in zelo pobožna: „Nikoli nisem poznala tako pobožnega župnika, kakor je naš. Cerkve ne zapusti nikoli. Pri altarju je kakor seraf. Na prižnici ne govori kakor g. Berger, pa ves je poln božjega duha. Ne je skoraj nič. Prosite Boga, da ga podpira in ga nam še dolgo ohrani. Ako bi umrl, bi ga bilo zelo težko nadomestiti.“

Na stražo!

Že večkrat je „Bogoljub“ opozarjal na protikatoliško gibanje, ki je prišlo v tir tudi po Avstriji. Liberalno in židovsko časnikarstvo je izpridilo vso javnost tako, da hoče proticerkveni „blok“ napraviti naskok na katoliško Cerkev že v državni zbornici.

Na dve najvažnejši trdnjavi so namerili svoje orožje, — na versko šolo in na katoliški zakon. Iz šol hočejo odpraviti vsako sled verske vzgoje; zakon hočejo ponižati do navadne pogodbe, ki bi se poljubno lahko razveljavila; vzeti hočejo zakonu zakramentalni značaj.

Katoličani širne Avstrije se organizujejo v obrambo. Na Dunaju je bil, kakor poročamo

na drugem mestu, v ta namen velikanski ljudski shod. Osnoval se je ondi odbor najveljavnejših katoliških mož, ki pošiljajo pole po vseh deželah, da se nabirajo podpisi onih, ki zahtevajo, da mora država spoštovati in čuvati nerazdružnost krščanske zakonske zveze.

Tudi mi ne bomo zaostali. Vsa naša domovina se mora oglasiti, da pomaga zavarovati grešni napad na svetstva in pravice Kristusove Cerkve. Vsakdo, ki je star 14 let, naj se podpiše!

Vsa društva, tudi Marijine družbe, naj prirede eno predavanje, ter naj se pojasnjuje, kako delajo liberalci in brezverci na Francoskem, in kaj hočejo tudi pri nas.

Avstrija je še krščanska in taka mora ostati!

Za naše fante.

Za menoј.

Vabilo v družbo treznosti.*)

Predragi mladeniči slovenski, sveti resni adventni (zdaj pa postni) čas je blizu. Kmalu bomo slišali s prižnic list sv. Pavla, katerega besede še posebno veljajo o časih, v katerih živimo.

Bratje, čas je, da iz spanja vstanemo! Vrzimo od sebe dela teme in oblecimo orožje svetlobe! Kakor po dnevu pošteno hodimo! Ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in nevoščljivosti! Ampak oblecite gospoda Jezusa Kristusa. Bratje, mladeniči moji! Čas je, zadnji čas je, da iz spanja lahkomišljenosti vstanemo! Kaj vas pa še zadržuje? Ali boste še dolgo pustili vašemu listu „Bogoljubu“ klicati kakor vpijočemu v puščavi? Slušajte njegov glas! Vaši dnevi tečejo hitro, za svojimi dnevi tečete tudi vi smrti nasproti. In mine nekoliko tednov, mesecev, let, in tebe, dragi mladenič — ne bo več. In kaj ti tedaj preostane od tega, da si v življenju toliko izpil?! Nič drugega, kakor strah pred smrtjo, ker se nisi hotel vaditi v zatajevanju. In izguba večega plačila v nebesih. Koliko zasluženja bi si lahko nabrali za sveta nebesa s tem, da se odrečete opojnim pijačam. Dnevi življenja so kratki!

Zatorej mladeniči! Vzbudite se iz spanja in oblecite od zdaj naprej obleko trezno mislečega človeka. Vrzite od sebe dela teme; preč z opojno pijačo, in pristopite v družbo treznosti! Pa saj ima družba tri stopinje; izvolite, katera vam ugaja. Jaz mislim, da tretja stopnja, ta je prava. Prva in druga ta je malo

več kot nič. Človek od začetka nekoliko izpolnjuje, a sčasoma pije po stari navadi kakor prej. Oblecite orožje svetlobe, da boste drugim svetili z lepim zgledom treznosti in krščanskega življenja, za kar boste imeli plačilo pri Bogu.

Nadalje, predragi: „v vinu je nečistost“, pravi sv. Pavel. Vino in še nekaj zraven stori, da stanovitni odpadejo in modri zaničljivi postanejo. To pa velja o vseh opojnih pijačah. Koliko izkušnjav boste s tem prosti, če pristopite družbi. Tudi enega najhujših sovražnikov svojega zveličanja boste premagali s tem, če boste stanovitno stali na tej poti.

Zatorej mladeniči, pristopite obilno v družbo treznosti. Ne mudite se, da ne bo prepozno! Zakaj sekira je že na drevo nastavljena. In vsako drevo, katero ne rodi dobrega sadu, bo posekano in v ogenj vrženo. Ali naj bo naš cenjeni list „Bogoljub“ samo glas vpijočega v puščavi, katerega nikdo ne čuje? Za koga pa mislite, da je ta klic, za kake stare ženice? O ne, to je klic za mladeniče, junake, ki se ne ustrašijo vsake šuške. Ali se ne bomo Bogoljubu odzvali?

Da, jaz se odzovem prvi; kdaj se bode drugi? Odzovem se težko, pa vendar lahko; z boječnostjo, pa vendar s pogumom. Proč vse ovire! Pogum velja! O predragi Jezus! V zadoščenje za tisto grozno žejo, katero si Ti za moje grehe na sv. križu trpel, ko bi bil zadovoljen tudi z eno kupico vode, če bi Ti jo bil kdo dal, jaz, ki imam od Tvoje dobrote vode kolikor hočem, da si žnjo potolažim žejo kadar hočem, si ne bi nekoliko odrekel iz ljubezni do Tebe?

*) Sledeči navdušen klic je bil spisan in poslan že za advent, pa je moral čakati. Naj pa sledi zdaj neizpremenjen.

Zatorej se odpovem z današnjim dnevom, ko vstopam v 24. leto, vsem opojnim pijačam; in obljubim s pomočjo Marije, svoje nebeške Matere, in s priprošnjo sv. Janeza Krstnika, družbenega patrona, izpolnjevati natančno družbeno pravila, nadejajoč se za to plačila gori v nebesih.

Predragi mladeniči! Posnemajte to in pristopite tudi vi. Stroški za to niso veliki; 20 vinarjev, kaj to! Velikokrat jih lahko prihranite!

Mladeniči, pogum! Ne mislite, da zato, ker imate vinograde, ne morete pristopiti družbi. Ravno s tem pokažete lep zgled drugim, kateri jih nimajo, za kar vam plačilo pri Bogu ne bo izostalo. Jaz imam tudi vinograde, pa to me k pristopu v družbo ni zadrževalo. Pristopite tudi vi, in kakor vinogradniki opevajo svoje vinske gorice, tako bodemo mi skupno opevati planinske in dolinske studence.

Zatorej mladeniči, kje ste? Oglasite se! Pokažite svojo srčnost in v družbo!

Kaj pa ve slovenska dekleta, hčere Marijine! Ali mislite, da za vas ni ta družba? Ali ne veljajo besede sv. Pavla v začetku izgovorjene tudi vam? Da, tudi vam! Pristopite tedaj tudi ve v družbo treznosti. S tem bodete rešene premnogih skušnjav, katere opojna pijača napravlja. Lažje bodete premagale svoje sovražnike, kateri vam skušajo vzeti zaklad, s katerim se ne da primerjati noben zaklad. Rešene bodete tudi pogubnega plesa. Zakaj nobeno trezno misleče dekle ne pleše. Ples pa je sam na sebi poguben. Veselje peklu in žalost nebesom napravlja. S pristopom v družbo bodete tudi zmagale enega najhujših sovražnikov svojega zveličanja. Koliko veselje bi s tem napravile tudi nebeški Materi Mariji, da pristopite v družbo. Marija bi vas še posebno sprejela v svoje mogočno varstvo in vam to malo premagovanje poplačala tisočero.

Za zgled premagovanja samega sebe naj vam bodo mnoge svetnice božje, ki so se iz ljubezni do Jezusa junaško vadile v zatajevanju. Pa ne samo, da niso uživale opojnih pijač, ampak njihovo življenje je bilo skoraj vreden post. Ta družba pa toliko od vas ne zahteva. Najlažje se pa vadite v zatajevanju s tem, da se zdržite opojnih pijač. Naše telo nič pri tem ne trpi, ker si jih lahko nadomestujemo z vodo, ki je najbolj zdrava pijača.

V družbo lahko stopite z namenom: za odpuščenje grehov, ali za pokoro za svoje grehe, ali pa v zadoščenje za grozno žejo, katero je Jezus na sv. križu trpel. Jezus je iz ljubezni do vas strašno trpel in naposled svoje življenje za vas dal sramotne smrti na križu. In ve bi se ne hotele iz ljubezni do njega nekoliko premagati? Varate se, draga dekleta, če mislite, da ljubezen obstoji le v svetih občutljivejših in v pobožnih zdihljivejših. Prava ljubezen je delavna ljubezen. Tako, da sebi kaj odrečemo in ljubljenu darujemo (namreč Jezusu). On nas je močno ljubil in nas še vedno ljubi. In kot povračilo za to, hoče spet ljubezen nazaj, katere mu pa ne morete lepše skazati, kakor ravno s tem, da si iz ljubezni do njega odrečete nekoliko svetnega užitka.

Konečno vse skupaj prisrčno pozdravljam, želeč, da bi poslušali ta klic, kar bi bilo njim v največjo korist, nam drugim pa v veselje.

Priporočam se vam tudi v vaše pobožne molitve, kar tudi jaz obljubim, da bom za vas storil.

In še enkrat prav iz srca zakličem: Živela družba treznosti! Bog daj v vsaki vasi vsaj en par „abstinentov!“

Na R. 17. novembra 1905.

Belokranjski mladenič.

Zopet eden . . .

Ta oklic vrlega mladeniča več kot zadostno opravičuje naslednja žalostna, a resnična zgodba!

Iz gozda so vozili smreke. V petek dne 19. prosinca so zadnjič peljali. In tedaj se je zgodilo.

Kaj se je zgodilo?

Nesrečno žganje je zahtevalo zopet eno žrtev! . . .

Vozniki so pili kakor je že navada. V pijanosti so se sprli in prijatelj je prijatelja vrgel z voza. In takó je štiriindvajsetletni Tona postal za vozniki. Vozovi so odšli, on pa vsled pijanosti ni mogel za njimi.

V nedeljo potem je prišel njegov oče in izpraševal po hišah in gostilnah: „Ima kdo pod streho našega Toneta, mojega sina? Ljudje božji, povejte, ste ga kje videli?“ — Ljudje so odkimavali z glavo in rekli: „Nimamo ga pod streho vašega Toneta, in nič ga nismo videli, odkar so v petek vzdajnič odpeljali smreke mimo nas!“

Oče je žalostno odšel in drugod popraševal po sinu, po svojem Tonetu. Ljudje so se pa domislili pijanih voznikov in tiste snežene petkove noči in nič dobrega niso slutili . . .

V četrtek, dne 25. prosinca, so pa našli v gozdu, daleč od ceste, Toneta — zmrzlega. S kolom so ga morali odtrgati od zemlje, na katero je bil primrznil, ter ga odpeljali v mrtvašnico.

Moj Bog, sredi gozda v temni, sneženi noči sam, brez usmiljene roke, brez tolažbe sv. zakramentov je torej umiral; šele sobota mu je s svojim ljubim dnevom potisnila zadnjo luč v roke ter mu zatisnila oči . . . Oh, kako strašna je morala biti ta smrt!

Ne vprašajmo, kdo je umoril tega nesrečnega mladeniča, krepkega in polnega življenja. Mi vemo: ni ga posekal ostri meč, ni ga požrla divja zver, in vendar je moral umreti nasilne smrti! Žganje, oh, nesrečno žganje, ki krutejše gospodari in davi po naši domovini, kakor kuga lakota in vojska, to je nesrečneža zavedlo v gozd, ga vrglo ob tla ter ga brezsrčno prepustilo noči in mrazu in samoti v pogubo . . .

* * *

To pa ni edini slučaj nesrečne smrti vsled žganja. Samó meseca januarja so v nekem ozkem okrožju na Gorenjskem štirje nenadno in nesrečno končali.

Ali moremo vse to grozno gospodarstvo pijančevanja hladno gledati? I. S - k.

Misijonarji „božje besede“ pri Sv. Gabrijelu v Mödlingu.

Dunajski katoliški shod se je tedaj veliko pečal z misijoni. Zadnjič smo pripovedovali o treh zborovanjih, na katerih se je govorilo o misijonih. Najiminitnejše pa je bilo

četrto zborovanje, ki je bilo že po končanem katoliškem shodu dne 23. novembra, in sicer izven Dunaja, pri Sv. Gabrijelu poleg Mödlinga.

Mödling je mesto, ki ima svojih 15.000 prebivavcev, in je kake 3 ali 4 ure pred Dunajem, ako se vozi od nas proti Dunaju. Nekoliko zunaj mesta je velikanska misijonska hiša ali misijonišče, ki nosi ime „pri Sv. Gabrijele.“ Ta naselbina je še zelo mlada, in sicer od leta 1889: ima torej 17 let. V njej prebivajo misijonarji „božje besede.“ Vsa ta misijonska družba „božje besede“ je še mlada; njeno „rojstveno“ leto je 1875.

Če vam morda še ni znano, naj vam bo v pojasnilo tole: Zdaj ni več v navadi, da bi kak misijonar kar na svojo roko, sam zase, kakor nekdan naš Baraga, šel divjake spreobračati. To delo so sprejele zdaj cele misijonske družbe. Če bi namreč vsak le na svojo roko delal, bi bilo celo misijonarjenje premalo urejeno in premalo stalno. Tisti, ki so sami zase dosegli take uspehe, so bili izredni možje, ki jih je poklicala in spremljala prav posebna milost božja. Splošno bi pa ta način misijonarjenja ne bil dober. Kje naj posameznik dobi sredstev, pomočkov za svoje veliko podjetje? In kaj more opraviti eden pri takem ogromnem delu? In če kaj doseže, leži vse le na njem samem; če on odide ali umrje, bo li kdo nadaljeval njegovo delo? Če ga pa ne nadaljuje, bo zopet izginilo.

Zato so to delo sprejele misijonske družbe. Tudi cerkvene družbe in redovi, ki nimajo v prvi vrsti namena, med neverniki misijonariti, imajo svoje misijone, in pošiljajo svoje ude vanjene vernike izpreobračati. Tako jezuiti, lazaristi, in tudi frančiškani, kapucini in drugi. So pa še druge družbe, katerih namen je edino ta, misijonariti med neverniki. Takih misijonskih družb je v zadnjem času vedno več. V kratkem je nastalo v Avstriji 6 misijonišč.

Ena takih misijonskih družb je tudi družba „božje besede.“ V življenje je stopilo, kakor povedano, leta 1875, torej pred 30 leti. Njena prva in glavna misijonska hiša je pri sv. Mihaelu v Steylu na Nemškem ob nizozemski meji. Po velikosti druga pa je pri sv. Gabrijele v Mödlingu. Poleg teh dveh ima še kakih 5, 6 misijonišč po Nemčiji in Avstriji. Samo pri Sv. Gabrijele je v hiši blizu 500 ljudi; kakih 30 mašnikov, 80 bratov in čez 300 gojencev, prihodnjih misijonarjev. Iz

tega se že razvidi, da mora hiša zelo obsežna biti. Vidi se pa tudi, da se je ta družba v kratki dobi 30 let zelo razširila in povzdignila, očitiden dokaz, da so se Nemci zadnje čase za misijone res močno vneli.

Tukaj torej pri sv. Gabrijele je bilo po končanem katoliškem shodu na Dunaju četrto in najbolj slovesno misijonsko zborovanje ali rekli bi lahko: slavnost misijonska. Te slavnosti so se udeležili izmed škofov: solnograški kardinal dr. Katschthaler, in trije škofje Slovencev: lavantinski, dr. Napotnik, ljubljanski, dr. Jeglič, in tržaški, dr. Nagl, in mnogo duhovščine.

Prišedši smo občudovali ogromno poslopje in prekrasno, prostorno cerkev poleg samostana. Vse je bilo ta dan v zastavah in bogato okrašeno. Najprej smo se podali v cerkev, kjer so poklicali sv. Duha; nato smo šli v veliko dvorano, kjer je bilo zborovanje. Došle goste je pozdravil predstojnik hiše, P. Wegener, zborovanje pa je vodil dunajski kanonik Anton Schöpfler, predsednik avstrijske misijonske zveze. V svojem nagovoru je povdarjal in opravičeval, zakaj morajo avstrijski katoličani kljub notranjim verskim težavam skrbeti in delati tudi za razširjanje evangelija med neverniki. Nato sta govorila redemptorist P. Avguštin Rössler in P. Kösters, duhovnik domače družbe. Vmes so peli gojenci veličastno misijonske pesmi; kakih 100 krepkih glasov enoglasno, to se sliši mogočno. Sv. oče Pij X., vnet za razširjevanje svete vere, je poslal k temu zborovanju posebno bodrilno pismo, ter svoj blagoslov, ki ga je v njegovem imenu podelil navzoči kardinal. Po zborovanju smo šli zopet v cerkev, kjer so gojenci zopet zapeli dve pesmi in se je opravila primerna molitev.

Zadovoljni in polni občudovanja so zapuščali gostje kraj zborovanja s trdnim sklepom, da hoče vsak po svoji moči podpirati to potrebno in vzvišeno misijonsko delovanje.

Ali bi ne bilo prav, da bi se tudi mi Slovenci nekoliko te vneme navzeli? . . . Pomislite: Samo pri Sv. Gabrijele je 300 - 400 nemških fantov misijonskih kandidatov, ki se pripravljajo za misijonarje, in mi Slovenci nimamo menda ne tu ne kje drugod - niti enega! . . .

Misijonske drobtine.

Pij X. in Japonci. V zadnjem času je poslal sv. oče mikadu (japoskemu cesarju) lastnoročno pismo glede sv. Cerkve na Japonskem. Odposlanec papežev je bil na japonskem dvoru zelo prijazno sprejet in povabljen celo na vrtno veselico. Govorijo, da se ustanovi na dvoru stalno zastopstvo rimske stolice.

Zapišimo se v sv. Detinstvo! Nedavno je bil v avdijenci pri sv. očetu predsednik bratovščine sv. Detinstva gosp. Diminuid. Pij je silno pohvalil sv. Detinstvo. In po pravici. V preteklem letu se je nabralo čez 3 milijone kron, ki so se razdelile na 223 misijonov križem sveta. Koliko dobrega sadu prineso vinarčki ubogih vdov!

Nekatere naravne kreposti Kitajcev. „Nikjer ne najdeš toliko naravnih kreposti, kakor pri Kitajcu“, piše nek misijonar. Občeznano je spoštovanje in ljubezen do staršev. Imajo okrog 1700 knjig, ki govore o sami otroški ljubezni.

„Pijanstvo je Kitajcu popolnoma neznano.“

„Zadovoljni so z malim“. S tridesetimi vinarji preživi oče na dan celo svojo družino „Silno čislajo svoje duhovnike“. Imenujejo jih le očete in svetovavce.

„Čudovita je skrb za čista in poštena mladeniška leta.“

Ženin in nevesta se vidita prvokrat le na dan poroke.

Kaj čuda, ako so taki ljudje po sv. krstu vzorni katoličani!

Posebno imajo veselje do krščanskega nauka in službe tožje.

Iz pokrajine „Severni Šansi“ piše oče Atanazij Gete: Nekoč pride bogat snubač sedem ur daleč iskat neveste. Izbere revno krščansko dekle. Ta odgovori kratko: „Tako daleč se ne omožim. Potem ne morem v cerkev, ki je moje največje veselje.“

„Na svetu bodete imeli bridkost!“ Te besede našega Zveličarja se uresničujejo vedno v zgodovini sv. Cerkve. V drugi polovici preteklega leta je zopet tekla mučeniška kri. V Vzhodni Afriki blizu mesta Dar-es-Salaam so

pobili divjaki misijonskega škofa očeta Kasijana Špis, dva brata Andreja Šolcen in Gabri jela Sontag in usmiljenki sestri Felicito in Kordulo.

Boga zahvalimo, da smo zdravi! Iz zamorskih krajev v Srednji Afriki se nam poroča: „Že dolgo nas obiskuje Bog z boleznijo. Posebno dve bolezniji sta že pobrali mnogo žrtev — hipna onemoglost ali zaspavnost in koze. Prva razsaja posebno v okolici jezera Viktorija-Njansa. Bolnik začuti hude bolečine po vsem telesu, nato pade v nezavest, ki se konča s smrtjo. Bolezen povzroča neke vrste muha od domačinov „kivi“ imenovana. Bolnišnice so vse prenapolnjene. Ker živimo vsi skupaj le od milodarov, smo srčno hvaležni za vsak še tako majhen dar.“

Kršćanstvo v Sahalinu. Kdo ne pozna imena „Sahalin“? To je ruski otok v Vzhodni Aziji obsežen za sedem Kranjskih deželâ. Do zadnje rusko-japonske vojske je bil otok v ruskih rokah. Danes ga ima polovico Japonska.

Tudi na Sahalinu prebivajo rimski katoličani pa silno zapušćeni. So pač ovce brez pastirja. Le redkokrat jih obišće kak potujoć duhovnik in na dve leti enkrat misijonar iz San Francisko v Ameriki ali v zadnjem času vsako leto enkrat iz Vladivostoka. Najpotrebnejša cerkvena opravila izvršujejo sami kakor: krščujejo, pokopavajo in se zbirajo k skupni božji službi. Do zadnjega časa so bili tudi brez vsake cerkve. Danes imajo prvo hišo božjo v primorskem mestu Aleksandrovsk. Vedno pa jim še manjka stalnega duhovnika. Većkrat so že poprosili nadškofa v Petrogradu. Odgovorili so jim: „Ni mogoće, preveliko pomanjkanje. V moji obsežni škofiji je praznih nad dvajset velikih župnij že nad trideset let.“ — Vseh teh žalostnih razmer je kriva ruska oblast, ki je povsod preganjala katoličane. Danes je na Sahalinu kakor na Japonskem proglašena verska svoboda in upajmo, da ondotnim našim bratom zasijejo boljši časi. Mollimo v ta namen!“

Kako mislijo drugoverci o katoliških misijonih? Odlična protestantska gospa in

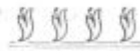
pisateljica Loman je potovala po Indiji, gledala na lastne oči delo katoliških misijonarjev in izrekla tako-le sodbo:

„Odkritosrčno povem, da sem strmela nad delom, požrtvovalnostjo in blagoslovom teh ljudi. Občudovala sem več kakor materinsko

ljubezen usmiljenk v šolah in bolnišnicah. Rim-ska vera — le ta ima še vedno staro moč in le ta more vzgajati take junake ljubezni. Katoliška Cerkev zna res zmagati vse težave in prepričana sem, da samo ta zmaga prej ali slej.“

Razgled po Cerkvi.

A) Po svetu.

Vseslovansko romanje v Rim prirede Čehi 19. aprila. Romarski vlak pride 20. aprila ob osmih zjutraj na Trbiž, ob enajstih pa v Videm. Tega romanja se lahko udeleže Slovenci vseh stanov obojega spola. Priglase sprejema potovalna pisarna: Vinko Šolc v Pragi. Cena tje in nazaj za II. r. 310 K, za III. r. 270 K. S to vsoto je vse plačano.

Beatifikacija Pija IX. Kongregacija obredov se je lotila dela, da proglasi blaženim papeža Pija IX.

Ustanovitev Pijevega društva na Dunaju. Pri ustanovnem shodu Pijevega društva, ki ima namen širiti in pospeševati katoliško časopisje, je škof dr. Marschal prebral pismo, ki ga je pisal sv. oče kardinalu Gruši; v tem pismu izraža sv. oče veselje nad srečnim izidom katoliškega shoda ter nad tem, da se je osnovalo omenjeno društvo. Papež omenja veliko važnost časopisja in izjavlja, da morajo bojevati katoličani boj proti svojim nasprotnikom na onem polju, kjer ga bijejo nasprotniki t. j. na polju časopisja.

Junaštvo socijalno - demokratičnega občinskega sveta. Občinski svet v Coudelee na Francoskem je sklenil odstraniti veliki križ z ondotnega pokopališča. Ker pa niso mogli dobiti nikogar, ki bi bil pripravljen izvršiti to bogoskrunsko delo, je rdeči občinski svet sam podrl križ. In še vedno slepe soc. demokrati,

da je vera privatna stvar. Zakaj neki jih tako bode križ?

Velika nesreča se je pripetila na svečnico v cerkvi v Altlerchenfeldu na Dunaju, ko so imeli otroci, deležniki dejanja sv. Detinstva običajno letno pridigo in blagoslov. Katehet A. Gmeiner je dognal, da so med pridigo videli otroci dva pobalina v ospredju cerkvene notranjščine. Eden je imel rdečo krinko na obrazu, ki mu jo je nek gospod potegnil z obraza. Pobalin je jel kričati „ogenj“, nato je zbežal skozi zakristijo. V tem se je med mladino zgrudila na tla božjastna ženska; verjetno, da se je ustrašila rdeče krinke. Ko sta pobalina jela kričati „ogenj“, so se čuli tudi drugi klici, kakor: „Lev pride“, „satan“ indr. Tudi pri portalu so videli dva človeka, ki sta imela krinke. Vse to je napravilo nepopisljivo paniko in strah. Vse je drlo proti izhodom, dasi je pridigar svaril, da ni ognja in nobene nevarnosti. Najbolj divji so bili odrasli, ki so planili kar čez gnečo otrok pri vratih. Štirje duhovniki in nekaj slug so zadržali kakih 400 otrok v cerkvi. Pri vratih je bila gneča tolika, da je bilo mnogo otrok pohojenih, 12 težko 15 lahko ranjenih; eden je umrl. — Zlobneže, ki so to provzročili bodo težko dobili. Sodi se, da so vso nesrečo vprizorili socijalni demokratje in drugi sovražniki Cerkve, ki bi radi preprečili, da bi mladina ne hodila v cerkev. V resnici že vpijejo, da je treba cerkve zapreti.

B) Po domovini.

Monsignor dr. Sedej — goriški nadškof Precej časa osirotena goriška nadškofija ima zopet duhovnega poglavarja. Veselje je zavladalo po vseh slovenskih krajih, ko se je razneslo radostno poročilo, da je cesar imenoval za to važno stolico rojaka, domačina: dr. Frančiška Sedeja. Novi cerkveni knez, ki se prišteva med najbolj nadarjene duhovnike goriške škofije, gotovo tudi med sloj neslovenske narodnosti ne bo imel nasprotnikov, kajti njegov značaj je čist, njegovo življenje zgledno, njegova pobožnost odkritosrčna.

Msgr. dr. Frančišek Sedej je bil rojen 10. okt. 1854. l. v Cerknem na Goriškem. Srednje šole, kakor tudi bogoslovne vede je dokončal z odličnim uspehom. Kot duhovnik je deloval nekoliko časa v svojem rojstnem kraju, a kmalu so ga poslali na Dunaj v zavod sv. Avgušтина, kjer je postal doktor bogoslovja ter bil nato nastavljen kot katehet pozneje pa kot profesor v duhovskem seminšču v Gorici.

Leta 1889. je šel na Dunaj za ravnatelja višjega izobraževališča za duhovnike pri sv. Avguštinu. L. 1898. je znova prišel v Gorico kot kanonik in župnik stolne cerkve ter je to službo opravljal z vso vestnostjo do svojega povišanja na nadškofijski sedež.

Dr. Sedej zavzema med strokovnjaki na bogoslovnem polju odlično mesto. Priča temu so razni spisi, znanstveni sestavki in učene razprave, ki so jih prinašali naši znanstveni listi. — Od nekdanj je bil visokodlikovani gospod tudi velik prijatelj cerkvene glasbe.

Goriški deželi, ljudstvu in duhovščini odkrito čestitamo, da jim je Bog naklonil tako odličnega, veljavnega, sposobnega, izkušenega in modrega škofa.

Slovesno ustoličenje novega knezoškofa se bo vršilo, kakor se čuje, 25. sušca na praznik „Oznanjenja Marijinega.“

V Rimu se je mudil početkom tega meseca premilostni g. dr. Anton Bonaventura Jellič, knezoškof ljubljanski. Poročal je sv. Očetu o stanju ljubljanske škofije.

Škofje so namreč vezani, da morajo večkrat osebno pojasniti papežu zadeve svojih

škofij; tako potovanje se imenuje „ad limina apostolorum“ (k sedežu apostolov). Ob taki priliki mora vsak škof obiskati glavne rimske cerkve.

Petindvajsetletnico odkar je župnik pri sv. Jakopu v Ljubljani, je obhajal 6. febr. prelat J. Rozman. Neumorna skrb blagega gosпода za cerkev in vernike je znana; njegova govorniška sposobnost ter vztrajnost v spovednici zasluži vse priznanje. Ni čuda, da ga ljubijo in spoštujejo vsi župnijani. Bog ga ohrani še mnogo le!

Učiteljstvo in svobodna šola. Štajerski poslanec Hagenhofer opozarja svoje volivce na agitacijo framasonskega društva „Svobodna šola“ in na učitelje, ki pristopajo. Hagenhofer pravi, da katoličani take agitacije med učiteljstvom nikakor ne smejo trpeti in da mora vlada upoštevati verski čut katoliških staršev ter nadaljuje: „Katoliški starši se bodo organizirali in nekega dne bodo oni učitelji, ki so člani „Proste šole“ našli svoje šolske sobe proste katoliških otrok. Otroci bodo prišli nazaj le tedaj, če bodo imeli starši jamstvo, da se bodo otroci vzgajali verskonravno, kakor zahteva državni zakon. Učitelj, ki je plačan za verskonravno vzgojo otrok, nima pravice, udeleževati se agitacije za framasonsko „Svobodno šolo.“

To so odkrite besede, ki naj si jih zapomnijo učitelji, pa tudi vsakdo, ki ljubi nedolžno, nepokvarjeno mladino!

Zaradi bogoskrunstva je bil obsojen v Gorici neki H. Martinelli na 13 mesečno ječo, ker se je lani 2 dec. splazil v cerkev sv. Ivana, odprl tabernakelj in povžil Najsvetejše.

Karmeličanke v Mariboru. V Mariboru so se naselile sestre karmelitskega reda Zdajna prednica je s. Gabrijela Liszt, nečakinja slavnega glasbenika Liszta. Karmeličanke žive od svojega zasebnega premoženja, se ne pečajo z vzgojo, ampak skrbe samo zato, da se zatajujejo, da molijo in premišlujejo.

Slovesne obljube je napravil na svečnico č. g. Fr. Tomc, duhovnik „Družbe Jezusove“ v domači kapeli sv. Jožefa v Ljubljani. —

Kanonično umeščen je bil 25. jan. č. g. Fr. Pavlič na župnijo sv. Petra v Ljubljani; na župnijo Črnuče pa č. g. Fr. MeKinec.

Začasni pokoj je dovoljen č. g. K. Cemetu, župniku v Dolu, stalni pokoj pa bivšemu župnemu oskrbniku v Sori, č. g. A. Brčetu.

Župnijo Kopanj je dobil ondotni upravitelj č. g. Fr. Žužek.

Grobovi. Umrli je pri sv. Križu pri Trstu po kratki mučni bolezni mladi župnik č. g. Ferdinand Jonke. — V Novem mestu je nagloma izdihnil č. g. J. Jaklič, kanonik kolegijatnega kapitelja. Čez dan je bil še čvrstega zdravja v družbi tovarišev; zvečer mu je v gorki kopeli otrpnilo srce. — Istotako je v hitrici preminil na izprehodu predsednik družbe sv. Mohorja v Celovcu, stolni prošt Lambert Einspieler. — Koroški Slovenci so z njim izgubili ne samo gorečega duhovnika, ampak tudi vnetega zagovornika slovenskih pravic. Nanj so se zaupno obračali duhovniki obeh narodnosti. Pomagal je, kjer je mogel.

Duhovske izpremembe na Goriškem. Č. g. A. Glešič kurat v Stjaku je imenovan za kurata v Stanjelju; na njegovo mesto pride č. g. Iv. Franke, kaplan v Črničah. V Črniče pride č. g. Vinko Vodopivec.

Dobro so poučeni. „Sl. Narod“ se veseli, da bodo v Rimu lakote poginili in da je papež ves obupan, ker ni več Petrovega novčiča s Francoske. Nek manjši bratec njegov, ki čuje na ime „Notranjec“ pa kriči na vse grlo, da ima papež 16 milijonov kron „čistega profita.“

Kaj je Petrov novčič, koliko porabi sv. oče zase, koliko za vladu sv. Cerkve itd. — vse to je znano že čitateljem „Bogoljuba“... Zgorajšnja lista pa zopet dokazujeta, koliko jima je verjeti.

Voukegan v Ameriki. Dopis. Prelepa je bila slavnost blagoslovljenja novega križevega pota. V sredo zvečer smo Slovenci in drugi šli z bakljado na postajo nasproti svojemu milemu vladiku slovenskemu škofu Jak. Trobcu, ki so sami prišli, dasi je pot zelo dolga, blagoslovit sv. križev pot. Slabo vreme

ni moglo zadržati, da ne bi izrazili svojega veselja. Vse mesto je bilo v zastavah in slavolikih. Pevci in godba so priredili milostnemu gospodu škofu podoknico.

Drugi dan se je ob 9. uri začel pomikati slovesen sprevod iz župnišča v cerkev. Mladeniči so nesli okrašene postaje križevega pota. Lepo so popevali pod spretnim vodstvom gospe Kukar latinsko mašo, katero so brali premilostni vladika. V svojem govoru so premilostni razložili koristi križevega pota in nas posebno navduševali za to pobožnost. Ko je bil križev pot blagoslovljen in postavljen na določene prostore, so škof sami prvi molili križev pot, hodeč od postaje do postaje. Ginljiv prizor: škof — starček moli sredi množice sveti križev pot!

V zavesti, da smo dolžni veliko hvaležnost, se tu javno zahvaljujemo pred vsem premilostnemu škofu g. Jak. Trobcu za njih trud, krasne besede in lep zgled. Našo zahvalo naj sprejme tudi g. Krašovec, ki se je udeležil te slavnosti ter storil tako dolgo pot. Posebno zahvalo pa izrekamo svojemu dobremu gospodu župniku Plevniku, ki nam je preskrbel tako krasen križev pot. Stotera zahvala pa tudi vsem, ki so s svojimi doneski omogočili napraviti križev pot. Bog plačaj! — (Pozdravljeni Slovenci onkraj morja. Le še kaj veselega o krščanskem življenju nam sporočite! Ur.)

Iz Dobljč pri Črnomlju. 11. januarja smo pokopali sestro Ano Anjel. V treh letih, kar obstoji naša družba, nam je umrlo že 11 družabnic in 3 mladeniči. Samo v zadnjih dobrih štirih mesecih smo jih pokopali 5 in šestnajstletnega mladeniča Jakoba Majerle. Vse te so bile zgledne v svojem življenju, na mrtvaški postelji vdane v voljo božjo, pobožno prejele sv. zakramente in med pogostnim zdihovanjem k Jezusu in Mariji mirno zaspale v Gospodu.

Iz Št. Lovrenca ob Temenici. Od 13. do 19. decembra smo imeli duhovne vaje. Vodila sta jih g. kanonik Sušnik in domači gospod. Ljudje so se govorov prav pridno udeleževali in večinoma prejeli sv. zakramente. Mir, ki smo ga toliko časa želeli, je prišel v župnijo. Zadnji dan duhovnih vaj je bilo 39 deklet na novo sprejetih v Marijino družbo, ostale (40) so ponovile posvečenje. Bila je lepa slovesnost, ki nam ostane v trajnem spominu.

Boštanj. Naša vrla dekliška Marijina družba je letos nad vse slovesno praznovala god svoje nebeške Matere, Brezmadežne. V nedeljo v osmini Brezmadežne se je vršilo slovesno blagoslovljenje nove družbene zastave. Zastava je krasna; dvomimo, da bi kje imeli lepšo od naše. Vsa čast dekletom, ki so zbrale veliko svoto za nakup zastave. — Isto nedeljo zjutraj so imele Marijine hčere slovesno skupno sv. obhajilo. Popoldne pa je ob blagoslovljenju preč. g. kanonik dr. Čekal imel krasen in spodbuden govor, zakar mu Marijina družba izreka najsrčnejšo zahvalo.

Iz Mengša. Prva dekle iz naše družbe je umrla 11. novembra leta 1905 z imenom Marija Pavlič. Le par dni je bila bolna in previdena je hitro umrla. Nauk za druge: bodite pripravljene! Toliko ljudi gotovo še ni pri nas nobenega dekleta pokropilo, kot rajno Marijo. Pa tudi v dušnem oziru se je za njo poskrbelo. Vsaka dekle je za njo darovala sveto obhajilo in zmolila vse tri dele sv. rožnega venca. — 8. decembra je bilo na novo vsprejetih v družbo 19 deklet. Družba šteje sedaj 310 deklet; ta čas sta bili dve izbrisani. — Od 20.—24. decembra smo imeli duhovne vaje. Vodil jih je č. g. p. Al. Žužek. Njegovi govori so bili zelo umestni, in mladina zelo zadovoljna. Naj bi se take vaje vsako leto priredile! — Precej deklet je odšlo zadnji čas v tovarne na Dunaj, v Gradec, Brno, Breslavo, Zürich in Bukarešt. Kakor nas skušnja uči, se dekleta dobre ohranijo, ker so pod nadzorstvom. Za njimi jim pošiljamo „Bogoljuba“. Naj bi se zdrave na duši in telesu kmalu nazaj vrnile!

Gornji Grad. (Štaj.) Tudi pri nas so preč. g. dekan upeljali Marijino družbo, katero smo že dolgo iskreno želele. Naročili so nam tudi Bogoljuba. Malo nas je sicer — a upajmo — da sama hrabra četa.

Vrh nad Rovtami. Dne 8. dec. lanskega leta je bila pri nas ustanovljena dekliška Marijina družba. Res se nas ni prvič več upisalo kot le 22 deklet, a to nas ne plaši. Župnija je prav mala, in ne veliko število, ampak poštenost in zavednost dela družbo dobro in koristno.

Št. Lovrenc ob Temenici. Lansko leto je bila ustanovljena dekliška Marijina družba. Vsprejetih je bilo 40 deklet. Celodnevno češčenje dne 18. avgusta se je prav lepo zvršilo. Vse ure smo glasno izmolili in mnogo vernikov je prejelo

sv. obhajilo. V adventu so bile duhovne vaje in ob sklepu je bilo zopet sprejetih 39 deklet v društvo.

Ljubljana II. Marijina kongregacija pri uršulinkah je priredila na Svečnico slavnost združeno z razdelitvijo oblek revnim učenkam. Gosposodične so prav dobro igrale veličastno igro Rešenik, katero je po Ben Hurju spisala gdčna vodnica Mira Regali. Tudi petje v igri in med odmori ter igranje na glasovir je bilo prav lepo. Igro in petje je podučevala ter vse priredila gdčna vodnica.

Ob koncu slavnosti so gdčne podarile 30 revnim učenkam obleko, obuvalo, sadje in pecivo.

V imenu staršev obdarovanih otrok kličemo plemenitemu dejanju gospodičen kongreganistinj: „Bog Vam plačaj stotero.“

Op. ured. Ali bi ne bilo lepo, ako bi se to tudi drugod v Marijinih družbah poskusilo? Bog daj!

Vurberg. (Staj.) V mladeniški Mar. družbi nas je 71 krepkih fantov; 7 pa se jih pripravlja. Shod imamo enkrat v cerkvi, drugič v družbeni sobi. Letos mislimo ustanoviti še bralno društvo.

Železniki. Naša Mar. družba lepo napreduje. Za lepo petje nas posebno navdušuje in uči sam g. voditelj. Pri celodnevem češčenju presv. R. T. je bila prav obilna udeležba.

Kranjska gora. Poročam Vam, da imamo letos naročenih mnogo več Bogoljubov kot lani. A deklet je manj v Mar. družbi kakor lani. Gospod voditelj večkrat pravijo: „Bolje je, da je v Mar. družbi 10 dobrih, kakor pa 100 in teh polovica slabih.“ Petje pri shodih je bilo lepo. — Žal le, da dekleta tako silijo po svetu in v mesta.

Kamna gorica. Dne 21. jan. smo dekleta iz Marijine družbe prav dobro predstavljale igro Sv. Neža. — Tudi več novih naročnikov na Bogoljuba smo dobile. Počasi sicer, a vendar gremo naprej v dobrem.

Jesenice. V Bogoljubu ni nikdar od nas nobenega glasu, [akoravno se po dobrih in slabih časopisih mnogo piše o razvpitih Jesenicah. Zdi se, kakor bi bili v tej babilonski zmešnjavi že pozabili — pravega Boga. A ni tako. Tudi pri nas je še mnogo dobrega in veselega V preteklem letu smo imeli za Marijini družbi duhovne vaje. Pridno obiskujemo tudi presveto Rešnje Telo. Opravljali smo tudi šestnedeljsko

pobožnost svetega Alojzija. Celodnevno češčenje presv. R. T. v novembru se je izvršilo prav povoljno. Posebna čast gre tukaj možakom in delavcem. Dne 8. dec. smo priredili prazniku primerno igro: „Don Manuel ali Ave Marija.“ — Dne 21. jan. je nas zapustil g. kaplan Zabred, ki se je posebno trudil za dobro petje. Odišlemu gospodu kličemu za ves pri nas prestali trud: „Bog plačaj!“

Mirna peč. 21. jan. se je štev. mladeničev Mar. družbe pomnožilo za sedem. Ta dan smo pričeli z nekako čitalnico. Vse je sicer skromno, a za naše razmere zaenkrat dosti. Na mostovžu v župnišču imamo veliko mizo, obloženo z mnogimi časopisi, katere v nedeljah in praznikih prav pridno prebiramo. Navdušenja je pri nas mnogo. In ravno to premaga prav mnoge ovire.

Št. Jurij ob Taboru. V dekliški Marijini družbi nas je 150 ter imamo v Čebelici vložnega 2503 krone in 56 h. Lani smo imele 25 Bogoljubov, letos pa 60 Bogoljubov. V januarju smo imele duhovne vaje. Ali ne napredujemo?

Naklo pri Kranju. Frančiška Tomazin, pridna Marijina hči se je 16. jan. poročila z Jan. Lombarjem, železniškim uslužbencem. Prav lepa je bila slavnost v strahinjski cerkvi.

Moravče. Dne 2. jan. je lepo umrla Mar. Keper iz Mar. družbe. V Marijini družbi nas je okrog 500. Le žal, da je v tem velikem številu tudi nekaj takih, ki ne delajo časti Marijini družbi.

Begunje pri Cirknici. Umrla je zaradi sušice 19. let stara Matilda Žitnik iz Mar. družbe. Lep je bil njen pogreb. R. I. P.

Stari trg pri Kočevju. Neprevidene smrti je umrl devetnajstletni mladenič tukajšnje mladeniške Mar. družbe Jožef Lakner. V Ameriko je odpotoval 9. okt. 1905.; a 23. dec. ga je zasula zemlja v jami. Slovenski fantje v Ameriki so mu priredili lep pogreb.

Rateče pri Škofji Loki. Vsled sušice je tu umrla Mar. hči Marija Naglič. Bil je prav lep pogreb. N. v m. p.

Glas iz občinstva za Mošenjsko občino in druge. Dobili smo nek spominek z Brezij, na katerem so prav škandalozno predstavljene molitve iz nemščine n. pr.: „Pusti Tvoj mene čisto biti“ (v nemščini se glasi: „Lass mich dein ganz sein.“) Kdo more to zastopiti? Ali je to kaka slovenščina? — Mošenjska občina, ki je po-

gumno sklenila, da ne smejo več biti nemški napis na tablah, naj bi še enkrat sklep storila glede takih podob in naj bi pogledala, kaka gorostasna slovenščina je na podobicah in spominkih, ki se prodajajo na Brezjah. Sramota za slovensko božjo pot!

Opozarjamo pa trgovce, da se mora vse, kar je nabožnega, torej tudi vsaka molitvica, posebno še, če je nova, dati kn. šk. ordinarijatu v potrjenje, ki potrdi le, ako se besedilo vjema s katekizmom.

Vojnik. (Štaj.) Prav lepa je naša cerkev vsled novo upeljane električne razsvetljave. Skupno je 50 žarnic. Stroški so 2500 K. V preteklem letu smo si omislili nov cerkven ornat (mašno obleko) za 2800 K, ki ga je skoraj vsega sam plačal g. Ferd. Gologranc. Bog mu plačaj. Če bi le še petje vsaj malo lepše bilo, pa bi vsakdo prav lahko pobožno in zbrano molil.

Gabrovica. (Štaj.) V januarju smo imeli pri nas prvokrat sveti misijon, ki so ga vodili gg. lazaristi. Udeležba je bila dobra. Veličastna je bila procesija z misijonskim križem, ki so ga nosili mladeniči, spremljale so ga pa dekleta v belih oblekah. — Imamo pa še eno željo, ki jo hočemo razodeti namreč: „Da bi se ustanovila Marijina družba.“

Žabnica. Slovesno smo praznovali 12. febr. dan celodnevnega češčenja. Točno po določenem redu so prihajali v cerkev ljudje, razvrščeni po stanovih. Ob 6., 9. in 5 uri je bilo slovesno opravilo s pridigo. Udeležba je bila mnogoštevilna, zadovoljnost občna.

Hotič. Celodnevno češčenje presv. R. T. dne 13. febr. se je šele prvič pri nas v prav lepem redu opravilo. Prav prikladno temu dnevu je bilo prvo sv. obhajilo.

Svibno. Na praznik sv. Družine se je pri nas ustanovila bratovščina sv. Družine, in smo ta dan prav slovesno obhajali. Skoro vse družine so se že vpisale. Upajmo, da se tudi še zaostale vpišejo. — V dekliški Mar. družbi sta umrli dve tovarišici: Helena Martinčič in novinka Fr. Komar. R. I. P.

Teharji. Mladeniška in dekliška Mar. družba prav dobro napredujeta. — Dan celodnevnega češčenja presv. R. T. so verniki s prav lepo vneto praznovali. — Število naročnikov Bogoljuba se je lepo pomnožilo.

Drobtine.

Žrtev otroške ljubezni. Dne 7. februarja 1906 je umrla v Ljubljani 19 let stara Julijana Zimerman, članica III. Marijanske kongregacije pri uršulinkah. Ginljivo je, kar pripovedujejo o njeni otroški ljubezni do svoje matere. Njena mati, vdova, je ležala na bolniški postelji in ni bilo upati, da bi še ozdravela. Skrbno in požrtvovalno je Julijana stregla svoji materi. Ko pa je uvidela, da je vse brezuspešno, zatekla se je k Mariji, poklonila in žrtvovala je Njej svoje življenje, da bi le mati še ozdravela — živela. In res! Mati je ozdravela, dobra hči pa je umrla 7. febr. (upamo, da smemo reči) kot žrtva otroške ljubezni do svoje matere — Taki so otroci Marijini!

Kaj je papeževa nezmotljivost? Mnogo zmedenih in neresničnih pojmov kroži okrog o naukih katoliške Cerkve, zlasti o papeževi nezmotljivosti. Papež je nezmotljiv. Če to rečem, ne trdim, da se ne more pregrešiti; ne trdim, da se ne more zmotiti v svetni znanosti; ne trdim, da ne more kaj nápak ukreniti z ozirom na vlado sv. Cerkve; ne trdim, da ne more napačno ali zmotno učiti kot bogoslovec, ko izjavlja kaj kot zasebnik.

„Papež je nezmotljiv“ se pravi: Papeža varuje in vodi božja pomoč, da se ne zmoti, kadar 1.) kot namestnik Kristusov, kot najvišji učenik in pastir odločuje, 2.) v verskih in nravnih resnicah tako, da velja 3.) za vso Cerkev. In zakaj? Zato, ker bi ne bil več „skala“ sv. Cerkve (Mat. 16. 18.), če bi se v takih resnicah in v takih okoliščinah mogel zmotiti. Po besedah Kristusovih pa mora papež biti trdna, neomajljiva skala.

Nekaterim papežem, kakor so bili Libert, Vigilij, Honorij I., Janez XXII., se pač očita to in ono, a nikdo še ni mogel dokazati, da bi se bili zmotili, kar so odločili v verskih zadevah za vso Cerkev.

Kdo pride v nebesa? Sv. Bernard našteva štiri vrste ljudi, ki se zveličajo. Prvi so tisti, ki si, rekel bi, s silo prilaste nebesa. Varujejo se skrbno vsakega greha; poleg tega si nalagajo prostovoljna pokorila in zatajevanja ter se urijo

neprestano v krepostih. — Drugi si nebesa kupijo z deli krščanskega usmiljenja, z miloščino in darežljivostjo. To so tisti premožnejši dobrotniki, ki porablajo obilno premoženje v zmyslu Kristusovih navodil tako, da podpirajo iz ljubezni do Boga reveže, da lajšajo bedo, da sodelujejo s polno roko pri vseh dobrodelnih in koristnih napravah. — Tretji si pomagajo v nebesa s tem, da skromno in tiho služijo Bogu in izvršujejo vsakdanja opravila vdano, bogoljubno, ne da bi se izkazovali pred svetom. Tem se prištevajo vse ponižne, tihe in pobožne duše, ki se za svet ne brigajo in se zadovolje z ljubeznijo božjo. — Četrty so takorekoč prisiljeni, da delajo za nebesa in se zveličajo. Sv. Bernard meni tiste, ki jih tarejo bolezni, revščina, nesreče, pomanjkanje, zaničevanje in druga zla. Tem je Bog nekako zgradil pot do greha. V svoji bedi in nesreči ne najdejo nikjer prave tolažbe, nego edinole v Bogu. — Glejmo, da pridemo v nebesa po enem ali po drugem potu!

Odpustki meseca marca 1906.

Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. biti moramo v milosti božji in 3. opraviti moramo dobra dela, ki jih Cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno Cerkev za popolni odpustek: spoved in sv. obhajilo in molitev v namen sv. očeta. Če je treba v namen sv. očeta moliti v določeni cerkvi, je to vselej posebe poveljano.

1. Četrtek, I. v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

2. Petek, I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in svetemu obhajilu in premišlujejo nekoliko ljubezen presv. Srca in molijo na namen svetega očeta; udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali prvo nedeljo proti navadnim pogojem; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

4. Nedelja, I. v mesecu. Udom rožnicenske bratovščine trije popolni od-

pustki: 1. če v bratovski kapeli molijo na namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo višnjevi škapulir. V cerkvi, kjer je danes ali prihodnja dva dneva izpostavljeno presv. R. Telo, dobi popolni odpustek vsak, ki opravi spoved in prejme sv. obhajilo, gre enkrat počastiti sv. R. T. in molit v namen sv. očeta.

5. Ponedeljek. Sv. Koleta, devica 2. reda sv. Frančiška. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

9. Petek Sv. Katarina Bolonjska, devica 2. reda. Tretjerednikom popolni odpustek kakor včeraj.

12. Ponedeljek. Sveti Gregorij, papež. Popolni odpustek udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega v bratovski cerkvi.

19. Ponedeljek Sv. Jožef. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) udom bratovščine svet. Rešnjega Telesa kakor l. četrtek; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; c) udom družbe sv. Detinstva; d) udom škap. bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine za duše v vica h.

24. Sobota. Zvel. Tomazij iz teatinskega reda. Popolni odpustek tistim, ki nosijo višnjevi škapulir.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. Oznanjenje Mariji Devici. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 5. t. m. b) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor l. četrtek; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; d) udom bratovščine naše ljube Gospé presvetega Srca v bratovski cerkvi; e) udom Marijine družbe; f) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom rožniveenske bratovščine v katerikoli cerkvi; i) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; j) udom družbe krščanskih družin; k) udom bratovščine za duše v vica h. Popolni odpustek tistim, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Opomba Odpustke rimskih stajcijskih cerkva morejo dobiti: a) udje 3. reda v redovni cerkvi; b) udje bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati pa v farni cerkvi; c) udje bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; d) udje bratovščine prečistega Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje bratovščine svetega rožnega venca v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih če jih pa ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikokrat, kakor da jih je pet, f) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi, kjer te ni, pa v katerikoli cerkvi, če molijo 7 očenašev, 7 češčenamarij v namen svetega očeta; g) oni, ki nosijo višnjevi škapulir v cerkvi, v kateri je Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli škapulir v bratovski ali farni cerkvi; i) udje bratovščine za duše v vica h v bratovski ali farni cerkvi. — Dovolila pa je sveta cerkev za prvo, drugo in tretjo predpepelnično nedeljo: 30 let in 7 kvadragen; za pepelnično sredo in četrto postno nedeljo: 15 let in 15 kvadragen; za cvetno nedeljo: 25 let in 25 kvadragen; za vse druge dni v postu 10 let in 10 kvadragen.

V molitev se priporočajo:

Namen sv. očeta za mesec marec: Krščanski verouk. — Javne zadeve: Sv. oče in njegovi nameni. — Krepek odpor avstrijskih katoličanov zoper nakane cerkvenih sovražnikov: boj za nerazdružljivost zakonske zveze. — Cerkev na Francoskem. — Versko življenje na Koroškem. Organizacija hrvaških katoličanov. — Katoliška Cerkev med razkolniki. — Razširjanje sv. vere; misijoni.

Zasebne zadeve: Nekdo za srečen izid pravde. Dve bolni osebi. — Neki ljudje v hudih tožbah, da bi se pomirili. — Neka župnija. — Popolnoma gluh mladenič.

Zahvale:

Za od Boga prejete dobrote se zahvaljujejo: F. St. na Vrhniki, Fr. S. iz Podrage, M. S. iz Dobja, Fr. Z. od Sv. Križa pri Litiiji, Neka oseba iz Kranjske gore, Dijak D. K. iz Celja, C. L. iz Matenc, F. B. iz Spodnje Šiške, M. J. iz Drežence. — J. M. v Gradcu.

Darovi:

Za afriške misijone. — Župnija Višnja gora 5280 K. — Za najpotrebnejše misijone dobra srca na Vrhniki 16 K. — Za razširjanje sv. vere župnija Črni vrh nad Idrijo 50 K. — Za sv. Detinstvo iz Mengsa po č. g. Balohu 12 K. — Za bratovščino sv. R. Telesa župnija Hotič 37 K (zadnjič po pomoti izostalo).

Krasen molitvenik po jako znižani ceni!

Moža, čigar sliko prinaša današnja številka, je gotovo marsikateri naših naročnikov osebno poznal; saj je preteklo še komaj nekaj let, kar je izdihnil svojo preblago dušo Predoseljski župnik in kneso škofijski duhovni svetnik gosp. Jožef Kerčon, ki je bil vzor duhovnika in je poznal edini smoter delovati za čast Božjo in izveličanje duš. Ta neutrudljivo delavni duhovnik je obogatil naše nabožno slovstvo s mnogimi molitveniki, med katerimi je najboljši

☼ Rafael ☼

ali nauki in molitve za odraslo mladino. 4 nat., 350+10 str.

Ta molitvenik je glede na popolnost in mnogostransko vsebino vreden najtoplejšega priporočila; tudi se mu je preskrbela prav lična in trpežna vezava v priročni žepni obliki. Kljub vsej krasoti se je znižala cena temu molitveniku na 1 K (pri poštnih naročilih naj se doda še 10 vin. za pošt.)

Želeti bi bilo, da si nabavi ta krasen molitvenik vsak slovenski mladenič in vsako dekle, ter ga priporoča tudi svojim tovarišem in tovarišicam — Da se torej molitvenik hitreje razširi, je pripravljeno založništvo dati vsakemu, ki naroči objednem ali polagoma 5 izvodov tega molitvenika, poleg znižane cene še eno naslednjih Spillmanovih povestij kot nagrado zastonj:

Praški judek. Ujetnik morskega roparja. Maron krščanski deček s Libanona. Marijina otroka.

Pri naročilu na 5 izvodov molitvenika naj naznani naročnik, katera teh povesti naj se priloži pošiljatvi kot nagrada. Denar in naročila naj se pošiljajo

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvene
nega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelodvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Čebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

„Slava Mariji“

Ob 300 letnici ustanovitve
prve Marijine družbe na Kranjskem.

Založilo osrednje vodstvo Marijinih
družb na Kranjskem.

Dobiva se v „Katoliški bukvarni“ in prodajalni „Kat. tiskovnega društva“ v Ljubljani.

Izvod stane 40 vin., po pošti
13 vin. več.

Tri nove Spillmannove povesti!

Izboren vspeh, katerega so dosegli slovenski prevodi krasnih Spillmannovih povesti, v prvi vrsti „Praški judek“ in „Žrtev spovedne molčečnosti“ nam je dal povod, da smo pričeli hitreje izdajati zbirko Spillmannovih povesti in podajamo slovenskemu ljudstvu in mladini tri nove snopiče:

V. zvezek: **Ujetnik morskega roparja.** Povest. 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VI. zvezek: **Arumugan, sin indijskega kneza.** Povest 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VII. zvezek: **Sultanovi sužnji.** Carigrajska povest. Cena 60 vin., karton. 80 vin., po pošti 10 vin. več.

Ne bomo se na tem mestu bavili z vsebino teh povesti, rečemo le, da ni samo skozi in skozi mikavna in zanimiva, temveč tudi zelo podučna; povesti se priporočajo same in si bodo pridobile obilo prijateljev. — Kdor hoče brati mične povesti, naj seže po njih; s pridom in zanimanjem jih bodo brali odrasli in mladina. Posebno stari in vzgojitelji skrbite, da dobi mladina v roke Spillmannove in Kristof Šmidove povesti; napravili ji bošče s tem mnogo veselja, še večje vrednosti pa bo dušni prid in nagib k čednosti, ki ga bo zajemala mladina iz teh spisov; z dobrim berilom se doseže češče več kot s pogostim svarjenjem.

V isti zbirki so popred izšli naslednji snopiči:

I. zvezek: **Ljubite svoje sovražnike.** Povest iz maorskih vojsk na Novi Zelandiji II. natis.

II. zvezek: **Maron, krščanski deček z Libanona.** Povest iz časov zadnjega velikega preganjanja po Druzih.

III. zvezek: **Marijina otroka.** Povest iz kavaških gorã.

IV. zvezek: **Praški judek.** Povest. II. natis. Vsak snopič velja 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

Opomnimo tudi, da te povest istega pisatelja „Žrtev spovedne molčečnosti“ popolnoma pošla, a bo že v enem tednu zopet na razpolago.

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

Kupite! Naročite!

1. Nova pravila **Marijinih družb.**
2. Sprejemnice in pravila ter vpisovalne pole **družbe treznosti.**
3. „**Slava Mariji ob tristoletnici Marijinih družb**“, spominska knjižica. Cena 40 vin., po pošti 13 vin. več.
4. „**Ura moliti Jezusa v presv. Zakramentu**“. (Molitve obdane z odpustki za duše v vicah.)

Vse to se dobi v Ničmanovi prodajalni (Katol. tiskovnega društva) v Ljubljani, Kopitarjeve ulice.